Ru. Nr. 2

SIGNAL · NUMĂRUL 2 · 1944

Signal

In a treia iarnă

frontul german din Răsărit ține piept și apără Europa

Fotografia (PK) Langner

... / Romania 2[illegible] lei / Serbia 10 dinari / Slovacia 3 ks. / Spania 1,50 pes. / Suedia 55 öre / Turcia 15 curuşi / Ţările de Jos 30 centime / Ungaria 50 fileri / Ştiria Inferioară, Ţările de Est 40 Pfg.

NUMĂRUL 2/1944

SIGNAL

DIN SUMARUL ACESTUI NUMĂR:

Pagina

Războiul ca luptă mondială

O importantă greşală de regie. Adevăratele intenţii ale antieuropenilor 2

Ce a pierdut Anglia pe insula Leros. Capitularea din Dodecanez 3

Pentru ce luptăm noi

Ce ne face să preţuim viaţa. O serie de fotografii care ne arată varietatea existenţei şi a culturii noastre 10

Pentru dreptul omului la cultură 32

Pentru rezolvarea definitivă a chestiunei muncitoreşti 34

Pentru spaţiul vital al familiei 37

Pentru menţinerea ţăranului 40

Pentru libertatea Europei şi terminarea numeroaselor războaie civile 44

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

O IMPORTANTĂ GREŞALĂ DE REGIE

O trăsătură caracteristică a timpului actual de neliniște este faptul că majoritatea oamenilor au din ce în ce mai puțin posibilitatea de a-și da seama dacă un eveniment este principal sau nu, dacă el are vreo importanță pentru viitor sau dacă el nu este, în cele din urmă, decât ceva momentan. Așa de exemplu când au avut loc conferințele dela Cairo și Teheran, cu toate că deabia se zvonise despre ele, ziarele și emisiunile de radio afirmau că este vorba de „evenimente istorice". Asemenea cuvinte se demodează repede.

A fost însă o excepție pe care noi am dori să o semnalăm deoarece aici s'a spus „pe neașteptate", ceeace era mai important și despre care nu s'a pomenit nimic în comunicatele din Cairo și Teheran. Această excepție a fost discursul Feldmareșalului Smuts, primul ministru sudafrican, care se publicase tocmai în timp ce Stalin, Churchill și Roosevelt discutau.

D. Smuts se bucură în Anglia de un prestigiu neobișnuit. In războiul Burilor el a luptat încă în contra Englezilor. Câțiva ani mai târziu a intrat în cabinetul sudafrican. Clasa conducătoare politică din Anglia recunoscând importanța lui pentru scopurile sale, d. Smuts devine unul dintre cei mai sărbătoriți invitați din White Hall. Imediat în primul război mondial el devine membru al cabinetului de război iar în 1919 a întocmit (el, iar nu Wilson, după cum se crede în general) statutele pentru Liga Națiunilor din Geneva. In 1942 — când era iarăși membru al cabinetului de război — i s'a oferit cea mare distincție pe care o acordă Englezii. El a ținut într'o ședință solemnă aranjată special pentru el, un discurs în fața Camerei Lorzilor și a Comunelor, care termina printr'un elogiu adus d-lui Churchill. Presa engleză a declarat că discursul a fost senzațional. Din el se putea constata cât de strânse legături avea d. Smuts cu primul ministru englez. Sudafricanul Smuts apare atât în fața poporului englez cât și în fața Statelor Unite atunci când guvernul britanic nu îndrăznește, din anumite motive, să se exprime asupra unoi probleme. In nici un caz el nu-și exprimă „propria" sa părere. In ce privește imperiul britanic d. Smuts este un vorbitor mai bun decât d. Churchill.

In discursul pe care l-a ținut la conferința din Teheran el a spus pe scurt următoarele:

1. Conducerea războiului trebue să fie în timp de pace cât și în război, în mâinile Statelor Unite, ale Angliei și ale Uniunii Sovietice. 2. Războiul are loc numai pentru a decima și distruge Germania și Japonia. 3. Franța și Italia au și dispărut ca mari puteri. 4. Când toate popoarele europene vor fi nimicite, Rusia va stăpâni continentul 5. Ideea de neutralitate este învechită, ea e moartă. 6. O unire între Statele Unite și imperiul britanic este din punct de vedere practic aproape imposibilă. Anglia va face bine să se unească într'un stat cu câteva dintre micile state continentale europene, cari în acest fel vor fi sustrase sferei de influență rusească.

Publicarea acestui program nechibzuit, prin care Sudafricanul exprimă un fel de sentință de moarte asupra tuturor țărilor beligerante și neutre, a stârnit în Londra, Alger și Cairo o neliniște extraordinară. Acelor ziare europene neutre cari mai cred încă în Charta Atlanticului li se tăiase respirația. Comitetul de Gaulle din Alger se bătea cu mâinile în piept după ce s'a constatat pur și simplu, ceeace știa oricine care poate să-și dea o părere despre mersul întunecat al politicei mondiale anume că America și Anglia nu au de gând să permită Franței să se ridice vreodată. Se pusese chiar la dispoziție posturile de emisiune britanice pentru o oarecare polemică contra d-lui Smuts; toate acestea au fost probabil înscenate pentru a da să se înțeleagă că s'a făcut o greșală de regie cu ocazia discursului. Aceasta era cu totul neadevărat. Membrul sudafrican al cabinetului britanic de război făcuse, în realitate, uz de dreptul său ca „om de stat mai în vârstă" și a luat cuvântul să explice, în felul său, situația politică dintre Statele Unite și Rusia, care devenise pentru Anglia din ce în ce mai imposibilă.

D. Smuts nu este nici Englez și nici European. Programul său politic arată necunoștința și nerespectarea legilor continentului nostru de către puterile antieuropene. In calitatea sa de autor al statutelor Ligii Națiunilor din 1919 el pare că ține, cu tot dinadinsul, să colaboreze pentru a doua oară la un dictat care de data aceasta să se extindă asupra tuturor națiunilor mari și mici ale continentului european. Publicarea acestui program nu mai poate fi făcută inexistentă prin nici o declarație de scuză. Ea pare, în realitate să facă parte din puținele evenimente ale anului trecut cărora le putem da acea denumire de „istorică", de multe ori greșit întrebuințată. Afirmăm toate acestea, nu pentru motivul că am acorda Sudafricanului Smuts o importanță, pe care el în realitate nu o are, ci pentru că cu această ocazie ni s'au adus la cunoștință, printr'o persoană competinte, adevăratele intenții ale antieuropenilor, cari de obicei se ascund după o vorbărie fără nici un sens.

Pentru cine luptă, în definitiv, acea parte a presei europene neutre, care preaslăvește astăzi în Stalin pe tatăl ofensivei rusești? Pentru cine luptă de Gaulle?

După discursul d-lui Smuts ar trebui ca orice om capabil de a gândi să nu se mai îndoiască asupra acelora cari sunt prietenii sau dușmanii popoarelor europene.

G. W

PENTRU UNIRE ŞI LIBERTATE

Legiunea „Arabia Liberă"

Scopul luptei armatei voluntare a Arabilor se manifestă în numele legiunii lor. „Arabia Liberă" este inscripția în limba arabă și germană aplicată deasupra și sub culorile arabe de pe insigna de pe mânecă pe care o poartă legionarii la uniforma germană. Voluntarii din această legiune provin din Algeria, Maroc și Tunisia. O mare parte dintre ei sunt studenți dela diferite universități europene.

Husein, a cărui fotografie o redăm alături, este un tânăr de statură mijlocie și cu pielea oacheșă. E un reprezentant tipic al legionarilor arabi. Trăsăturile sale energice și virile îl fac să apară mai bătrân decât vârsta de 22 de ani. A crescut în Algeria și a venit ca student în Germania și în Franța. El a ajutat la construirea Valului Atlanticului și al Mediteranei, iar când a aflat de înființarea legiunii „Arabia Liberă" s'a înscris imediat ca voluntar în această legiune. Astăzi el își face datoria față de patrie într'o țară meridională a Europei, în serviciul legiunii arabe. Anglia, care în primul război mondial a înșelat pe Arabi prin promisiuni false și care mai târziu i-a desbinat prin manevre politice și economice, robindu-i, încearcă astăzi iarăși să saboteze tendințele de unire ale Arabilor din Irac, Siria, Palestina și Liban. Lupta legiunii arabe urmărește realizarea vechiului deziderat arab al deplinei independențe și a libertății.

ACEȘTI ENGLEZI *au fost debarcați pe țărmul european, însă altfel decât s'au așteptat. Un număr de 3.200 Englezi printre cari 200 ofițeri în frunte cu generalul englez Tilney, precum și 5350 ofițeri și soldați din trupele italiene ale lui Badoglio s'au predat trupelor germane de debarcare numai după o luptă de patru zile, pe punctul de bază maritim Leros. Englezii erau specialiști aleși de fortărețe "buni luptători" după cum au afirmat ei*

CE A PIERDUT ANGLIA PE INSULA LEROS?

Luptele din arhipelagul Dodecanezului s'au desfăşurat aproape nebăgate în seamă de opinia publică. In acest articol revista noastră arată cum s'a impus capitularea necondiţionată a inamicului pe Leros

Ne aducem aminte că Anglia şi Statele Unite prevăzuseră în cursul anului de luptă grea din 1943 prăbuşirea Germaniei în luna Noembrie a acestui an. Atenţia întregii opinii publice mondiale era îndreptată timp de luni întregi asupra luptelor grele de pe frontul oriental şi asupra evenimentelor schimbătoare din Mediterana occidentală.

In Sudul Europei, clica din jurul lui Badoglio şi a regelui Italiei îşi călcă cuvântul de onoare dat în mod solemn şi comise o trădare ruşinoasă, unică în istoria lumii.

Alături de luptele de pe frontul oriental, evenimentele din Italia şi din jurul acestei ţări atraseră asupra lor atenţia tuturor. Capitularea Italiei lui Badoglio, dezarmarea armatei italiene, pătrunderea Englezilor şi a Nordamericanilor în Italia de Sud, oprirea ofensivei lor la Nord de linia Neapole—Foggia şi eşuarea atacurilor de străpungere de pe frontul din Italia erau evenimente cari eclipsau celealte evenimente ale războiului. O lumină scurtă asupra luptelor cari au avut loc în acest timp au aruncat comunicatele despre biruinţa trupelor germane din Rodos. Doar alte informaţiuni izolate arătau că situaţia din spaţiul din Sudul peninsulei balcanice şi din Egee era în aparenţă tot atât de încurcată ca şi forma geografică a colţului de Sud-Est al Europei. Cu toate acestea s'au petrecut şi aici evenimente — în mare parte nebăgate în seamă de opinia publică mondială — cari ascundeau în sine germenul unei importante evoluţii militare şi politice.

Apărarea Europei de Sud-Est era încredinţată în afară de câteva unităţi germane, mai ales trupelor italiene cari pe lângă bazele italiene din Dodecanez ocupau cele mai importante insule greceşti din Marea Egee şi cărora le încumba apărarea coastei Greciei. La fel ca şi în Italia propriu zisă, şi aici erau trădători printre trupele de ocupaţie italiene. Ei dădură urmare ordinelor lui Badoglio, căpetenia lor, încercând prin toate mijloacele să dea pe mâna Aliaţilor aceste teritorii importante pentru apărarea întregului teritoriu european. Acolo unde trupele germane erau în imediata apropiere, ca în Creta, Rodos şi pe uscatul Greciei, aceste intenţii fură zădărnicite repede, dezarmându-se unităţile italiene cari

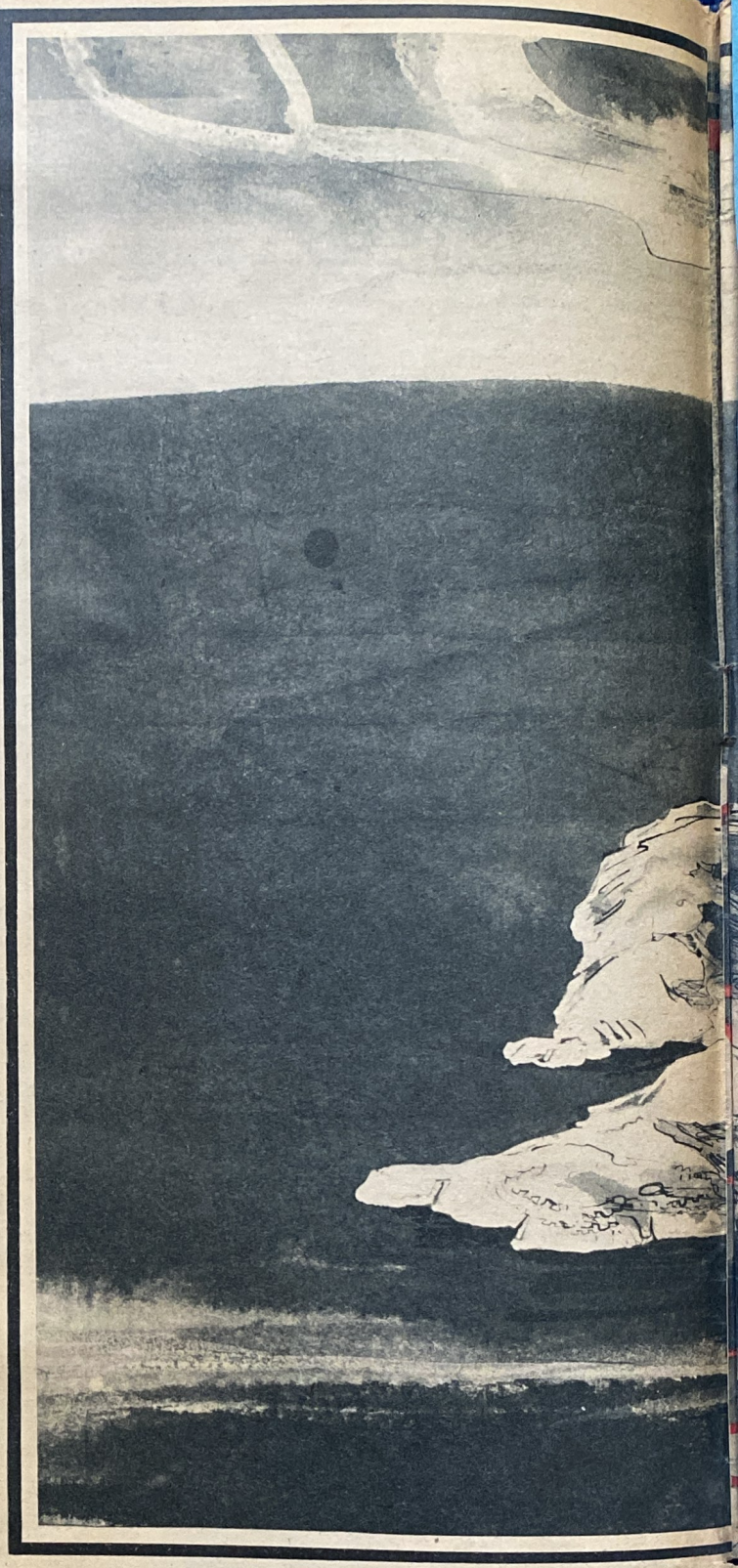

← **Barajul insulelor.** *Planul din Răsărit al Englezilor prevedea ocuparea grupului de insule din Marea Egee, cari constituiau cheia către Marea Neagră. Cuvintele subliniate cu roşu din desenul nostru sunt numele insulelor cari au fost recucerite printr'o luptă dârză contra inamicului, de către trupele germane, după data de 8.9.43, ziua capitulării lui Badoglio*

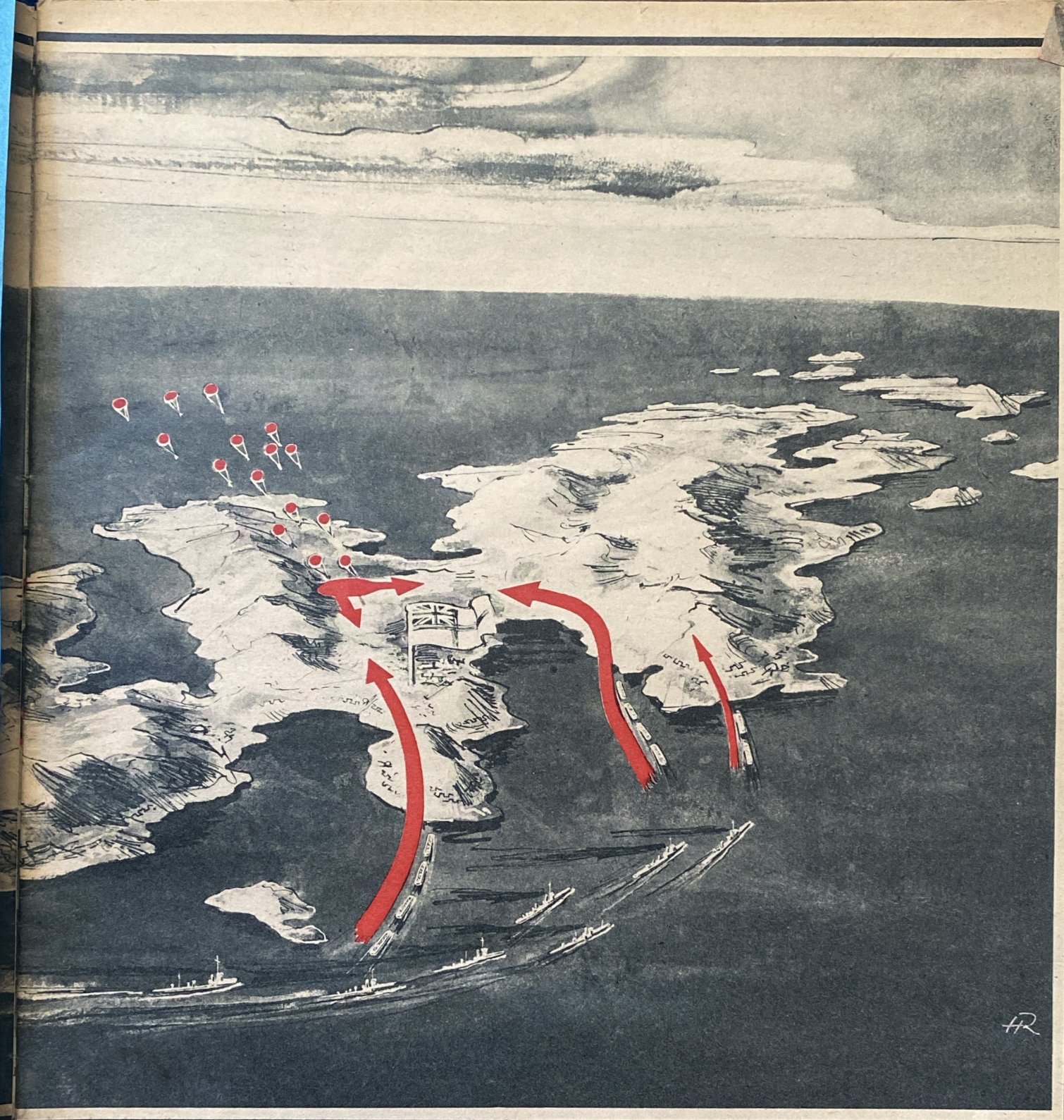

Pozitia cheie *Insula Leros şi oraşul cu acelaş nume situat la Golful Alinda, are numai o lungime de 14 şi o lătime de 5 km. Cu tot focul extraordinar de apărare al bateriilor de coastă, două unităţi ale forţelor germane au debarcat, fiind apărate de distrugătoare, în spre partea de Răsărit a oraşului şi la Nordul Golfului (vezi săgeţile roşii îngroşate). După 24 ore au atacat alte unităţi din spre Nordul Golfului Alinda (săgeata roşie) dealungul ţărmului, întâlnindu-se pe partea cea mai îngustă a insulei, la Vestul oraşului Leros, cu paraşutiştii cari aterizaseră între timp. Apărătorii au capitulat fără condiţiuni*

dădoău de bănuit. In schimb, pe celelalte insule, garnizoanele italiene badogliofile începură-să ia contact cu inamicul.

Prin rapida intervenţie a comandamentului german s'a izbutit să se ocupe de către trupele germane brâul de apărare exterioară a Europei de Sud-Est, ocupându-se insulele Corfu, Cefalonia, curăţindu-se Peloponezul, dezarmându-se trupele lui Badoglio din Creta, ocupându-se insula Scarpanto şi înfrângându-se rezistenţa italiană de pe insula Rodos. Dar Englezii, exploatând serviciile aduse de către trădători, pătrunseră în Sud-Estul Mării Egee şi întăriră prin trupele lor garnizoanele italiene badogliofile din insulele Cos, Leros, Samos şi altele. Cea mai mare importanţă prezenta pentru ei insula Cos, foarte bună pentru o bază aeriană, pe care inamicul a instalat imediat forţe de aviaţie, precum şi insula Leros, amenajată în bază navală şi port de război.

O trambulină spre Dardanele

Intenţiile Britanicilor erau de a crea aici pe neobservate o bază maritimă şi foarte bună ca trambulină contra Dardanelelor şi contra uscatului din Europa de Sud-Est. Că pentru ei chestiaeriană care le putea aduce servicii era foarte serioasă, aceasta rezultă din faptul că alături de unităţile speciale ei au utilizat pe Cos şi pe Leros trupe cari erau antrenate la lupte de fortificaţii. Ei au adus două brigade de infanterie cari constituiau baza trupelor de ocupaţie şi erau bine instruite pentru apărarea punctelor de sprijin ale insulei atât din punct de vedere al armamentului cât şi al trupei. Brigada 234 infanterie, utilizată pe Leros, făcuse parte

CE A PIERDUT ANGLIA PE INSULA LEROS?

Luptele din arhipelagul Dodecanezului s'au desfăşurat aproape nebăgate în seamă de opinia publică. In acest articol revista noastră arată cum s'a impus capitularea necondiţionată a inamicului pe Leros

Ne aducem aminte că Anglia şi Statele Unite prevăzuseră în cursul anului de luptă grea din 1943 prăbuşirea Germaniei în luna Noembrie a acestui an. Atenţia întregii opinii publice mondiale era îndreptată timp de luni întregi asupra luptelor grele de pe frontul oriental şi asupra evenimentelor schimbătoare din Mediterana occidentală.

In Sudul Europei, clica din jurul lui Badoglio şi a regelui Italiei îşi călcă cuvântul de onoare dat în mod solemn şi comise o trădare ruşinoasă, unică în istoria lumii.

Alături de luptele de pe frontul oriental, evenimentele din Italia şi din jurul acestei ţări atraseră asupra lor atenţia tuturor. Capitularea Italiei lui Badoglio, dezarmarea armatei italiene, pătrunderea Englezilor şi a Nordamericanilor în Italia de Sud, oprirea ofensivei lor la Nord de linia Neapole—Foggia şi eşuarea atacurilor de străpungere de pe frontul din Italia erau evenimente cari eclipsau celealte evenimente ale războiului. O lumină scurtă asupra luptelor cari au avut loc în acest timp au aruncat comunicatele despre biruinţa trupelor germane din Rodos. Doar alte informaţiuni izolate arătau că situaţia din spaţiul din Sudul peninsulei balcanice şi din Egee era în aparenţă tot atât de încurcată ca şi forma geografică a colţului de Sud-Est al Europei. Cu toate acestea s'au petrecut şi aici evenimente — în mare parte nebăgate în seamă de opinia publică mondială — cari ascundeau în sine germenul unei importante evoluţii militare şi politice.

Barajul insulelor. *Planul din Răsărit al Englezilor prevedea ocuparea grupului de insule din Marea Egee, cari constituiau cheia către Marea Neagră. Cuvintele subliniate cu roşu din desenul nostru sunt numele insulelor cari au fost recucerite printr'o luptă dârză contra inamicului, de către trupele germane, după data de 8.9.43, ziua capitulării lui Badoglio*

Apărarea Europei de Sud-Est era încredinţată în afară de câteva unităţi germane, mai ales trupelor italiene cari pe lângă bazele italiene din Dodecanez ocupau cele mai importante insule greceşti din Marea Egee şi cărora le incumba apărarea coastei Greciei. La fel ca şi în Italia propriu zisă, şi aici erau trădători printre trupele de ocupaţie italiene. Ei dădură urmare ordinelor lui Badoglio, căpetenia lor, încercând prin toate mijloacele să dea pe mâna Aliaţilor aceste teritorii importante pentru apărarea întregului teritoriu european. Acolo unde trupele germane erau în imediata apropiere, ca în Creta, Rodos şi pe uscatul Greciei, aceste intenţii fură zădărnicite repede, dezarmându-se unităţile italiene cari dădoau de bănuit. In schimb, pe celelalte insule, garnizoanele italiene badogliotile începură să ia contact cu inamicul.

Pozitia cheie *Insula Leros şi oraşul cu acelaş nume situat la Golful Alinda, are numai o lungime de 14 şi o lăţime de 5 km. Cu tot locul extraordinar de apărare al bateriilor de coastă, două unităţi ale forţelor germane au debarcat, fiind apărate de distrugătoare, în spre partea de Răsărit a oraşului şi la Nordul Golfului (vezi săgeţile roşii îngroşate). După 24 ore au urcat alte unităţi din spre Nordul Golfului Alinda (săgeata roşie) dealungul ţărmului, înaintându-se pe partea cea mai îngustă a insulei, la Vestul oraşului Leros, cu paraşutiştii cari aterizaseră între timp. Apărătorii au capitulat fără condiţiuni*

Prin rapida intervenţie a comandamentului german s'a izbutit să se ocupe de către trupele germane brâul de apărare exterioară a Europei de Sud-Est, ocupându-se insulele Corfu, Cefalonia, curăţindu-se Peloponezul, dezarmându-se trupele lui Badoglio din Creta, ocupându-se insula Scarpanto şi înfrângându-se rezistenţa italiană de pe insula Rodos. Dar Englezii, exploatând serviciile aduse de către trădători, pătrunseră în Sud-Estul Mării Egee şi întăriră prin trupele lor garnizoanele italiene badogliotile din insulele Cos, Leros, Samos şi altele. Cea mai mare importanţă prezenta pentru ei insula Cos, foarte bună pentru o bază aeriană, pe care inamicul a instalat imediat forţe de aviaţie, precum şi insula Leros, amenajată în bază navală şi port de război.

O trambulină spre Dardanele

Intenţiile Britanicilor erau de a crea aici pe neobservate o bază maritimă şi foarte bună ca trambulină contra Dardanelelor şi contra uscatului din Europa de Sud-Est. Că pentru ei chestiunea aeriană care le putea aduce servicii era foarte serioasă, aceasta rezultă din faptul că alături de unităţile speciale ei au utilizat pe Cos şi pe Leros trupe cari erau antrenate la lupte de fortificaţii. Ei au adus două brigade de infanterie cari constituiau baza trupelor de ocupaţie şi erau bine instruite pentru apărarea punctelor de sprijin ale insulei atât din punct de vedere al armamentului cât şi al trupei. Brigada 234 infanterie, utilizată pe Leros, făcuse parte

Chestiune rezolvată. *Bombele avioanelor Stuka distrug rezistența vaselor de război și a trupelor din Cos, puternica bază de sprijin din Marea Egee. După două zile au și căzut prizonieri cei 600 oameni ai armatei britanice de ocupație și 2500 din trupele lui Bodoglio. Au fost capturate 40 tunuri, 22 avioane și un vapor. Portul din Leros va fi controlat de Germani*

Asalt pe Leros. *Distrugătoarele și vasele torpiloare germane au produs o pânză deasă de ceață în fața malului fortăreței insulare. Sub acest scut înaintează bărcile pentru a debarca trupe de asalt și pioneri cu armele lor ușoare și mijlocii*

Trupele de aterizare intervin, *cu scopul de a ajuta pe parașutiștii germani cari au sărit după ce au avut loc primele focuri, debarcă trupele de aterizare din bărcile pneumatice. Avioane de transport au decolat pentru a aduce alte trupe*

înainte vreme din garnizoana Maltei, cea mai importantă fortificație britanică din Mediterană.

Dacă Anglia sperase să-și poată organiza pe tăcute, la marginea marilor evenimente, o bază în Marea Egee pentru operațiunile viitoare, apoi ea nu ținuse seama de faptul că și acolo, ca pretutindeni pe fronturile defensive europene, exista un comandament german bine pregătit și trupe germane încercate în multe campanii, a căror inițiativă n'a slăbit nici atunci când nu dispuneau decât de mijloace reduse. Dimpotrivă, ceeace lipsea se înlocuia prin improvizație. E drept că Germanilor le lipseau multe mijloace pentru a primi lupta cu puterea navală britanică din Egee. Totuși s'au rezolvat și aceste dificultăți, punându-se la dispoziție repede, dar prevăzător, forțele și mijloacele necesare. Ele erau foarte reduse în totalitatea lor, dar comandamentul german se putea aștepta la succes, având în vedere superioritatea combativă a unităților sale.

Englezilor nu li se dădu mult răgaz. Încă din primele zile ale lunii Octombrie, detașamentele germane debarcară prin surprindere în baza aeriană britanică Cos, înfrângând rezistența inamică printr'o acțiune rapidă. Ele puseră mâna cu acest prilej în afară de întregul armament și echipament al garnizoanei britanice și badogliofile, pe instalațiunile și avioanele de pe aerodromurile britanice cari fuseseră scoase din luptă în mod provizoriu prin atacuri aeriene grele executate de avioane de luptă și de bombardament în picaj germane.

Navigația inamică de aprovizionare și unitățile navale de război cari operau printre nenumăratele insule din Marea Egee, au fost deasemenea în mod continuu obiectivul unităților de aviație germane, fiind atacate și de forțe navale germane ușoare. De aceea ele se retraseră tot mai mult din bătaia forțelor navale și aeriene germane, sau stăteau sub protecția apelor teritoriale neutre.

Dar și în acest caz s'a dovedit importanța insulelor ocupate încă de Englezi, mai ales a bazei dela Leros, de unde forțele navale inamice putură întreprinde repetate incursiuni contra navigației germane de aprovizionare din Egee. In luna Octombrie, Englezii reușiră să atace un convoi de trupe germane și să scufunde câteva vase mai mici. Inaltul moral combativ al soldaților germani s'a manifestat în zilele următoare, când o mână de soldați germani naufragiați au debarcat pe insula Stampalia. Garnizoana inamică i-a făcut prizonieri și îi trimise pe Leros. In drum spre această insulă, prizonierii germani dezarmară pe soldații cari îi escortau, debarcară pe insula Levita și primiră lupta contra garnizoanei inamice de pe insulă, câștigând victoria după scurt timp, cu ajutorul avioanelor germane sosite între timp și al parașutiștilor cari au intervenit mai târziu. La 22 Octombrie 1943 Germanii ocupară și insula Stampalia, printr'o acțiune surprinzătoare.

Apoi începură pregătirile sistematice pentru ocuparea insulei fortificate Leros și a celorlalte insule inamice situate la Nord de aceasta. Englezii, recunoscând aceste preparative, începură să se apere energic, atacând cu submarine, forțe navale ușoare și aviatice, trupele germane cari se apropiau sub protecția insulelor tot mai mult de Leros. Dar Englezii nu reușiră în acțiunea lor. Atacurile succesive ale avioanelor de bombardament și picaj germane pregătiră debarcarea care s'a executat în dimineața zilei de 12 Noembrie. Detașamente germane comandate de generalul de divizie Müller, decorat la Sevastopol cu Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler a Crucii de Fier, debarcară în partea de Nord și de Sud a golfului Alinda de pe coasta orientală a insulei, formând capuri de pod, în ciuda intensei apărări inamice, și apărându-le fără clintire împotriva unor puternice contra-atacuri. In același timp, vânători parașutiști germani se lansaseră la Est de golful Gurna în partea de mijloc a insulei, formând poziții de rezistență pe cari le lărgiră mai ales în direcția golfului Alinda.

La 14 Noembrie marea deveni deodată atât de agitată și vremea se înrăutăți atât de mult, încât nu se putură efectua debarcări noi, și nici aviația nu putu interveni în luptele terestre în măsura dorită. Detașamentele germane, luptând neîncetat împotriva unui inamic mult superior ca număr și armament și întărit cu forțe noi din insula Samos, deși neavând armament greu, au dat dovadă în aceste zile de un spirit combativ excepțional. La 15 Noembrie, în sfârșit, aviația germană interveni iarăși cu unități puternice în lupte. Se putură debarca trupe noi, și împreună cu acestea se reuși să se taie în două părți garnizoana inamică de pe insulă, și să se atace fără încetare, printr'o excelentă cooperare cu distrugătoare, avioane Stuka, de asalt și de bombardament, cari trebuiau să înlocuiască artileria și toate celelalte arme grele, până când rezistența inamicului începu să slăbească treptat.

Terenul accidentat și muntos al insulei nu permitea în general decât operațiuni cu grupe de șoc mai mici. Totul depindea numai și numai de moralul și de puterea combativă a luptătorului individual. Cu acest prilej se dovedi superioritatea combativă a soldatului german față de inamicul care la urmă își pierdu cumpătul în lupta corp la corp. Cu toate acestea, luptele de pe insulă nu se desfășurară în lupte izolate la voia întâmplării, ci diferitele trupe de debarcare germane urmăreau cu îndârjire și perseverență realizarea misiunii impuse de comandantul operațiunilor de atac.

26 de Germani hotărăsc decizia

Prin intervenția energică a acestor echipe de șoc se frânse în cursul zilei de 16 Noembrie rezistența trupelor britanice și badogliofile. La orele 15.20, un locotenent german cu 25 de oameni dădu asaltul asupra liniei de adăposturi dela Sud-Vest de orașul Leros,

pătrunse în postul de comandă al comandantului insulei și făcu prizonier pe generalul englez Tilney împreună cu statul său major. 26 de soldați germani scoaseră în câteva minute 350 de Englezi și 100 de Italieni din adăposturile și pozițiile lor defensive, frângând astfel șira spinării sistemului de apărare al insulei. Generalul Tilney, condus la postul de comandă al comandantului detașamentului german, generalul Müller, ceru capitularea fără condiții a fortificației maritime britanice Leros, după cinci zile de luptă îndârjită.

Soldații britanici și badogliofili ce se adunau în taberele de prizonieri se vor fi mirat mult văzând mica ceată de germani din detașamentul de asalt, căci din cauza condițiunilor meteorologice defavorabile, cel de al doilea val de trupe germane nu putuse debarca încă, trebuind să aștepte încă pe mare, în fața coastelor insulei Leros. Câteva batalioane germane, lipsite de armament greu, dar însuflețite de cel mai mare moral de luptă, își îndepliniseră misiunea. Unități din marina de război și din aviație contribuiseră printr'o excelentă cooperare la realizarea succesului. Prin intervenția lor energică, ele au creat posibilitatea debarcării, pregătind asaltul asupra fortificației.

Abia se opriseră ostilitățile de pe Leros, că forțe navale germane ușoare înaintară imediat spre insulele Patmos, Lipsos și Icaria, situate la Nord de Leros și fiind ocupate de inamic, și ocupându-le și pe acestea printr'o acțiune rapidă. Peste câteva zile a capitulat insula Samos. Sub impresia luptelor, de pe insula Leros, garnizoana inamică din Samos era în plină descompunere. Englezii și Italienii cari ascultau de Badoglio se pregăteau să fugă pe teritoriu neutru în momentul când debarcară trupe germane.

Toate acestea sună ca un epilog vesel, la sfârșitul unui eveniment dramatic care de fapt nu e decât un mic episod în desfășurarea acestei lupte mondiale, dar care a spulberat mari speranțe ale dușmanului. O întărire și o extindere a trambulinei egeice, tocmai într'o vreme în care se oprise mult dorita incursiune în cetatea Europei la poziția de rocadă din Sudul Italiei, ar fi dat de sigur dușmanului noi posibilități pe care nu le-ar fi scăpat din vedere.

In aceste lupte s'au dovedit mai ales două lucruri: In primul rând, puterea navală britanică, obligată să lupte pe toate mările, n'a fost în stare să apere cu succes bazele navale din Mediterana orientală, de unde ea avea intenția să exercite o presiune militară tot mai mare. In al doilea rând, capitularea grabnică a garnizoanelor insulare inamice a constituit o surpriză. Spre deosebire de soldatul german care luptă până la ultimul cartuș acolo unde îl aruncă soarta, soldatul puterilor occidentale încetează lupta în momentul în care crede că nu mai are sorți de izbândă, — cum se vede și din acest exemplu.

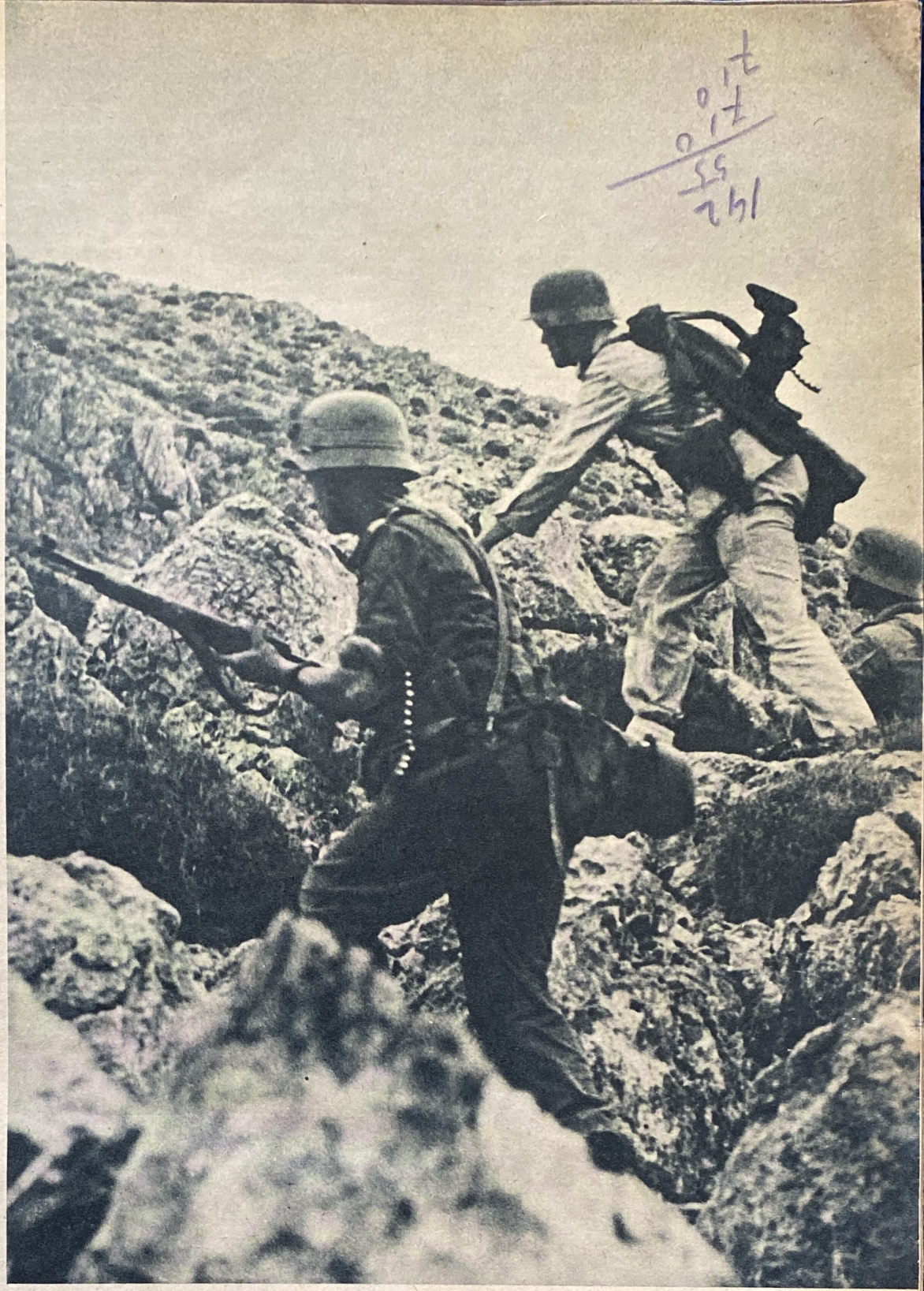

Contra celei mai grozave rezistențe. *Cele mai importante puncte de pe insula Leros nu au fost apărate de Italienii lui Badoglio, ci de Englezi înșiși, cu multă tărie și îndârjire. Armata aeriană și trupe de uscat ocupă, după lupte aprige, portul, cetatea și cazemată după cazemată*

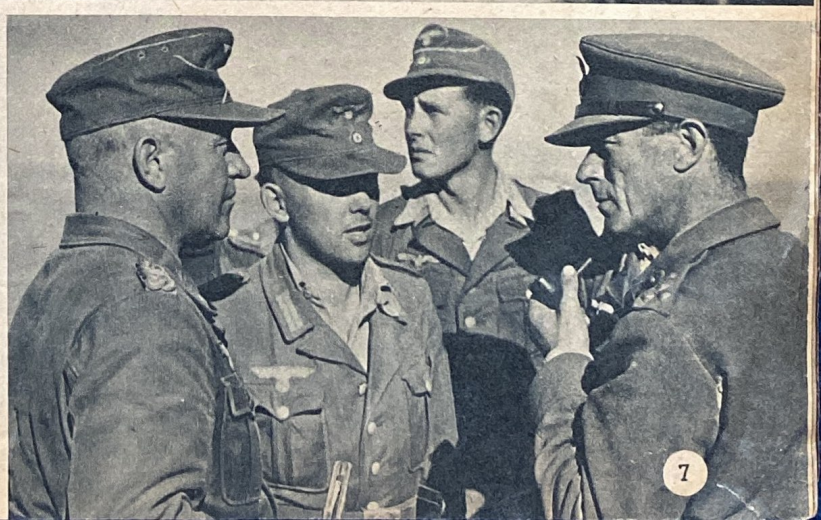

După capitulare. *Generalul de brigadă Müller purtătorul decorației cu frunze de Stejar (în stânga pe fotografie) pe punctul de sprijin maritim Leros. Fotografia îl arată stând de vorbă cu generalul englez Tilney, guvernatorul insulei Leros (dreapta) luat ostatec*

PENTRU CE LUPTĂM NOI?

De la un artist necunoscut ne-a rămas o gravură din anul 1648, în care vedem locuitorii unui oraș stând în fața ruinelor fumegânde încă ale caselor lor, în timp ce un negustor de ziare ambulant în stilul epocii anunță sfârșitul războiului care a durat 30 de ani. Fețele oamenilor pe cari le-a înregistrat atunci artistul sunt supte, apatice și pierdute. Acești oameni nu au nici măcar puterea de a se bucura cu prilejul sfârșitului epocii de groază, de a cărei terminare au aflat acum. Poate că li se pare de necrezut că de acum înainte s'a terminat într'adevăr epoca de jaf și pârjol. Ei și-au îngropat părinții și copiii. Se pare că la viitor nu se mai gândesc.

Va fi oare iarăși aceeași imagină pe care o va da Europa după ce se va fi sfârșit odată acest război care cu trei secole mai târziu înseamnă o incizie tot atât de adâncă? Așadar istoria să nu fie oare decât o repetare eternă, o tălăzuire neîntreruptă în dosul căreia nu există niciun alt sens decât acela al unui progres aparent, în timp ce în realitate e mereu același lucru, căci lumea stă pe loc?

Scriem aceste cuvinte tocmai în momentul în care în centrul Berlinului se prăbușesc ruinele înegrite de fum ale unor cartiere întregi de locuințe. Le scriem fiindcă suntem animați de credința că în dosul evenimentelor îngrozitoare ale celui de al doilea război mondial și în spatele monotoniei înșelătoare a evenimentelor se ascunde totuși un alt sens.

Noi știm pentru ce luptăm. Cel care va răsfoi această revistă, va găsi în primul rând într'o serie de imagini ceeace este esențial într'o luptă unică pentru existență între popoare: Păstrarea aspectului variat al vieții și conservarea substanței existenței noastre.

De astădată, în această serie de imagini am dat cuvântul numai Germaniei, pentrucă poporul german trebue să poarte cea mai grea povară în sânul familiei tuturor popoarelor europene, în această luptă. Vrem să arătăm deci în primul rând pentru ce luptă poporul german care după patru ani și jumătate de război cari i-au cerut jertfe de neînchipuit, și-a dat seama cu mult mai lămurit decât în anul 1939 că el nu-și poate conserva substanța decât numai dacă iese biruitor din acest război. Ce înseamnă această substanță, a fost prins în modul cel mai perfect de către pictorul münchenez în tabloul cu țărăncile din biserică.

Europa nu se poate imagina fără această substanță germană. Altminteri, ea n'ar fi decât o minge la discreția popoarelor din stepele Asiei interioare și a americanismului colonial nivelator. Și invers: Substanța germană nu se poate închipui fără încadrarea ei în unitatea mai mare pe care o formează toate popoarele europene împreună.

Cultura tuturor popoarelor europene este un întreg indivizibil. Dacă se încearcă să se distrugă o componentă esențială, atunci ar trebui să piară întregul organism al continentului nostru. Am constatat aceasta în anii din urmă pentru întâia oară, când s'a ivit primejdia că Spania ar putea deveni capul de pod al unui proces de subminare anarhică-comunistă îndreptat contra Europei. Când ne amenința această primejdie, știam că era amenințată în același timp Europa întreagă până sus la popoarele suedez și finlandez și până în Balcani. Același lucru se poate spune acum cu prilejul luptei pentru existență a Germaniei, într'o măsură și mai mare, deoarece forțele agresoare sunt și mai concentrate.

Dar noi nu luptăm pentru conservarea existenței și a ființei culturii noastre europene. Noțiunile fundamentale privitoare la viitorul neamului omenesc s'au cristalizat atât de mult încât am putut încerca acum, într'o altă parte a acestui număr, să formulăm ce trebue să urmărească toate națiunile europene, în ce direcție se vor putea desvolta în comun popoarele europene, după ce se va termina acest război. Dela o vreme încoace, lumea a fost năpădită de programe postbelice. Nouă zecimi din aceste programe nu sunt decât o bâlbâială stupidă care nu poate să interesese pe nimeni decât cel mult pe autorii lor, chiar dacă acestea sunt subsecretari de stat, vicepreședinți sau președinți de consilii de miniștri în țări mari. Este ușor să faci programe cari n'au decât scopul de a camufla neajunsurile proprii. Dimpotrivă, ideile adevărate și active sunt rare. Omenirea nu progresează prin programe, ci numai prin marile idei. Trebue să luptăm noi cei din Europa pentru aceste idei. În centrul de preocupări al tuturor raționamentelor privitoare la viitor, trebue să fie grija pentru om.

Aceasta este marea deosebire față de epoca începută cu iluminismul și cu revoluția franceză, în al cărei centru se aflau ideologii abstracte. Este epoca „-ismelor". Ea nu poate fi înfrântă decât în Europa deoarece o susțin atât în Uniunea Sovietică cu comunismul ca și Anglia și Statele Unite cu liberalismul. Marele biolog francez Carrel a spus o vorbă remarcabilă: „Omul e o ființă necunoscută." Dincolo de problemele biologice această vorbă ar putea fi utilizată, așa zicând, ca un titlu pentru epoca ce începe acum.

Ideologiile abstracte au făcut ca omul să devină un rob al mașinii sau al banului. Ideia epocii noastre se bazează prin urmare pe faptul că trebue să realizăm ca omul să poată domina mașina și banul, utilizându-le ca unelte. Aceasta nu se poate obține nici printr'un colectivism care distruge legăturile umane naturale, mai ales familia, făcând din individ o componentă amorfă a unui aparat de comandă mecanizat. Tot atât de puțin se poate realiza acest țel în cadrul unui individualism nelimitat care distruge deasemenea toate legăturile, făcând imposibilă orice întocmire a unui mare plan rațional care să cuprindă totalitatea unei societăți naționale.

De aceea soluția europeană trebue să fie o soluție de mijloc între cele două extreme cari au provocat fiecare în sine atâta nenorocire în lume.

La mijloc, între mașină și ban, este omul, această ființă nu numai necunoscută, ci și atât de nefericită, care cu cât se continuă războiul, cu atât caută să născocească o distrugere proprie tot mai completă. Această distrugere totală este imaginea reflectată a schimbării pe care au suferit-o popoarele în statele de termite în care nu mai trăiește decât doar de pe azi pe mâine o massă amorfă. Continuând în mod consecvent aceste ideologii, dușmanii Europei au transformat războiul dintr'o luptă a armatelor într'o distrugere a unor neamuri și popoare întregi. Mamele și copiii au și fost uciși cu zecile de mii. Iubirea de oameni pare a nu mai exista. Astfel a avut loc descompunerea totală a tuturor noțiunilor morale cari s'au anunțat cu mult mai de vreme.

În acest moment ne ridicăm glasul pentru a declara că noi luptăm pentru însăși valoarea omului.

Nimeni dintre cei cari urmăresc cu nepărtinire evoluția acestui război nu mai poate nega că ar fi imposibil să se păstreze această concepție europeană despre om așa cum a formulat-o Pericle în celebra sa cuvântare despre gloria tinerilor atenieni căzuți în luptă, cu patru sute de ani înainte de Christos, dacă ea n'ar fi apărată de spiritul și de armele armatelor germane.

Mijloacele tehnice ale secolului al XX-lea sunt atât de gigantice încât dacă ele n'ar fi utilizate pentru distrugere ci în sens constructiv, nu mai poate exista vreo îndoială că s'ar putea înfrânge fantomele trecutului, mai ales mizeria masselor. N'avem decât să ne închipuim ce planuri gigantice și îndrăznețe s'ar putea realiza pentru sporirea standardului de viață al popoarelor, dacă organizațiunile ca cele create de ministrii germani Todt și Speer n'ar avea misiunea de a scufunda milioane de metri cubi de beton în jurul coastelor Europei, ci dacă ele ar putea fi utilizate în mod productiv în concertul tuturor popoarelor europene.

Se deschid posibilități cari n'au putea exista niciodată câtă vreme toate problemele economice erau privite numai prin prisma rentabilității pentru câțiva financiari atotputernici. E vorba de mult mai mult decât de refacerea celor ce se distrug acum. Europa a aflat în acești ani de maturitate că vechile frontiere naționale nu vor mai putea avea niciodată însemnătatea din trecut, pe când pe de altă parte unul dintre rezultatele acestui război va fi o cooperare cu drepturi egale a tuturor popoarelor, bazată pe recunoașterea egalității lor, fie ele mari sau mici.

În jurul acestor poli — grija pentru oameni și formarea unei comunități a popoarelor europene — gravitează ideile pentru care luptăm noi. Ele nu pot fi distruse prin teroarea bombardamentelor. Dimpotrivă, ele devin cu atât mai puternice.

G. W.

Pe banda rulantă... *Din presa de tras les neîncetat corpurile goale și incandescente ale bombelor*

Fotografia (PK) - Weidenbaum, reporter de război

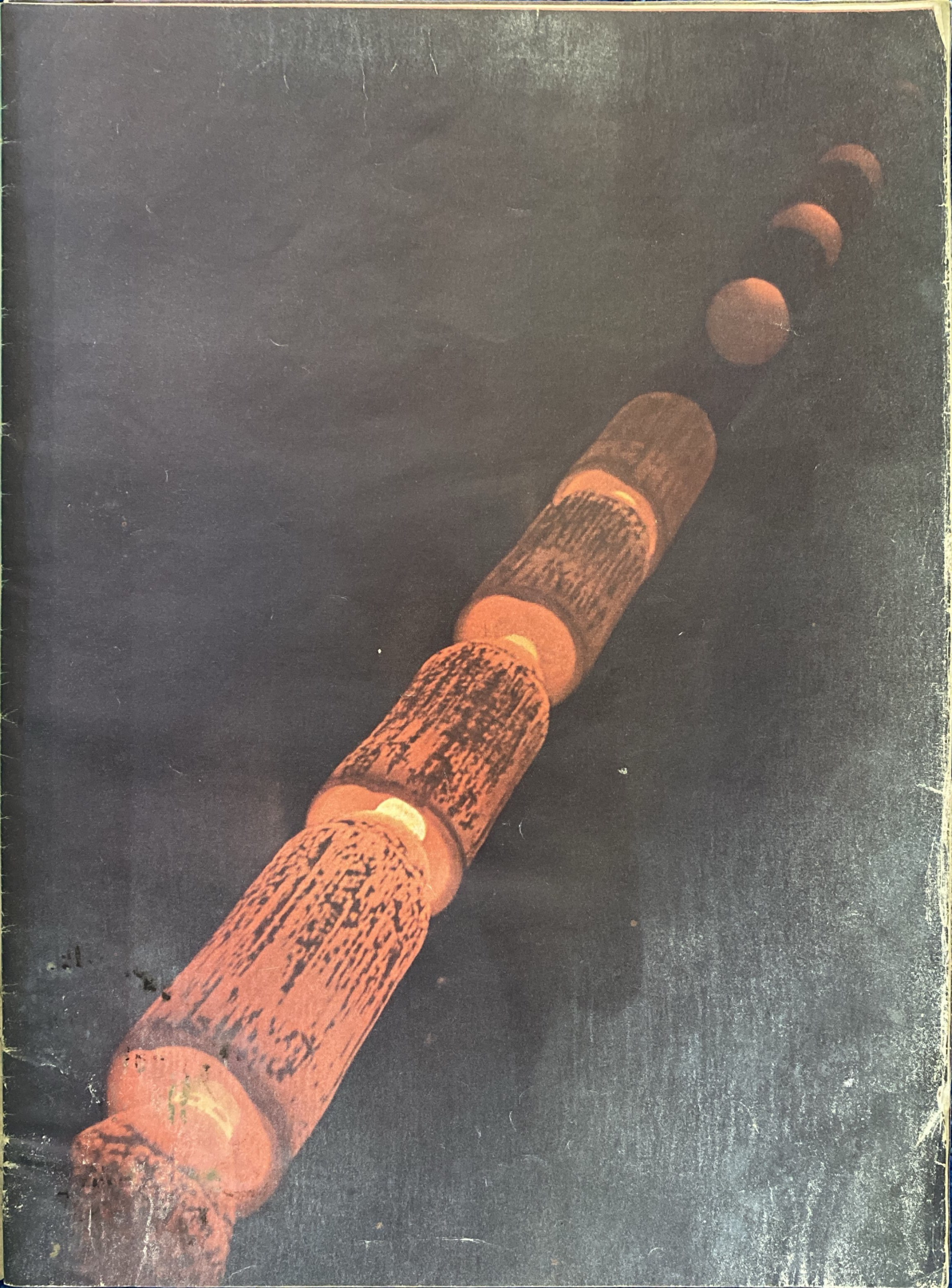

Wilhelm Leibl:
Cele trei femei în
biserică (1881)

PENTRU CE PREȚUIM NOI VIAȚA

Noi arătăm în acest număr pentru ce luptă Germania. De aceea am reprodus la începutul revistei noastre tabloul pictorului Wilhelm Leibl din München, în care maestrul ne înfățișează trei femei în biserică, întocmai cum se văd femeile acolo. In paginile următoare arătăm ceeace suntem, ceeace posedăm, ceeace ne este inalienabil şi considerăm ca sfânt

A avea copii

Dorința și voința de a avea copii poate fi trecută în fruntea lucrurilor cari ne fac pe noi Germanii să considerăm viața ca fiind demnă de trăit. Putem face această afirmație deoarece noi avem mulți copii și fiindcă facem multe pentru ei. Germania e țara orașelor mijlocii, ai căror locuitori au de obiceiu încă strânse legături familiare cu țărănimea și prin urmare și cu simțul sănătos al țărănimii față de familie. Dar acolo unde urbanizarea și industrializarea exagerată au slăbit sau au interceptat aceste legături, noi Germanii avem grijă prin marile mijloace ale statului nostru ca să se dea copilului locul și dreptul cuvenit. Administrațiile financiare, edilii, serviciile sanitare și autoritățile de educație sunt obligate prin lege să-și adapteze toate planurile și măsurile în primul rând la bunăstarea și desvoltarea copiilor, astfel că și cei mai săraci pot avea copii pe cari îi pot crește cumsecade. Dar statul nu ne scapă de grijile părintești. El ne ajută doar la suportarea lor. Iar dreptul sufletesc și moral la copiii noștri dă adevăratul sens și țel vieții, străduințelor și greutăților noastre. Nouă ne place să trăim — dar să și lucrăm pentru viitoarea generație.

A fi ceeace eşti

Noi Germanii am interpretat mereu cuvintele unui mare poet al nostru, „Fii ceeace eşti!" ca o somaţie pornită din fiinţa noastră. Pentru noi e uşor să dăm urmare acestei somaţii, aplicând-o în practică cu multă tragere de inimă. Ea este ideia călăuzitoare a întregului nostru sistem de educaţie care nu urmăreşte altceva decât activarea tuturor înclinaţiilor intelectuale, morale şi fizice ale individului, spre libera lor desvoltare. In acest sens ne instruim şi fiziceşte, străduindu-ne să ne mentinem corpul cât mai mult timp elastic, tânăr şi viguros. Fiecare individ vrea să aibă dreptul de a-şi alege liber profesiunea, din aceleaşi motive, căci munca înseamnă pentru el nu numai pâinea necesară. Ea este pentru el împlinirea fiinţei sale, dacă această muncă este pe calea pe care vrea să o străbată el ca individ spre sine însuşi, spre cunoaşterea proprie şi spre personalitate, dacă ea îl satisface şi îl face fericit. Formele sociale cari industrializează sau colectivizează pe om şi forţele sale sunt contrare acestor nevoi fundamentale ale firii noastre.

A avea un cămin

Lozurile vieţii sunt diferite. Nu ori cine are norocul să-şi creeze în afară de nevoile zilnice şi o proprietate în care să trăiască ca un stăpân, şi pe care să o lase moştenire urmaşilor săi. Dar noi considerăm că este un lucru firesc ca o organizaţie socială atât de înaintată ca a noastră să dea fiecăruia dintre membrii ei deplina posibilitate în acest scop, iar noi cei din Germania am realizat aceasta. Mulţi dintre noi locuiesc în casa moştenită cu mobila bună şi îndrăgită a strămoşilor. Un număr şi mai mare de Germani îşi poate amenaja o locuinţă după gustul propriu, sau chiar să-şi cumpăre o casă cu grădină proprie, la bătrâneţe. Noi avem totdeauna mare grijă ca în casă să fie încăperi proprii pentru copii, ca bucătăria, cămara, baia şi grădina, domeniile gospodinei, să fie prevăzute cu toate inovaţiile tehnice. Ţelul nostru este să armonizăm locuinţa modernă cu tradiţia. In casa noastră vrem să ne simţim ca o familie. Aici ne creştem copiii, ne primim prietenii, ne păstrăm comorile, mai ales cărţile cari ne sunt atât de dragi. Aici vrem să ne jucăm încă şi cu nepoţii noştri. Dorinţa de a avea un cămin propriu este scutul nostru împotriva nomadismului industrial cu care ne ameninţă atât bolşevismul cât şi capitalismul.

A înțelege adevărul

Noi Germanii am cheltuit totdeauna o mare parte din forțele noastre pentru preocupări cari servesc impulsul faustian al cunoașterii. Probabil că din acest motiv am pierdut ocazia de a ne cuceri un imperiu modern cum au făcut și mai încearcă să facă prin alte părți oamenii de afaceri calculați. Ori cum o fi, noi considerăm drept un lucru barbar a lucra numai pentru „a face bani", sau numai pentru pură îmbogățire. Viața este frumoasă numai dacă e purtată de idei. De aceea, pentru noi nu înseamnă nici „spleen" și nici „hobby" dacă vedem oameni maturi, cu situație în viață, luând loc printre studenți pe băncile universității pentru a asculta cursuri de istorie, matematici, geografie, medicină, drept sau filosofie. In Germania nu există nicio ramură a științei și nicio artă care să nu fie prezentată și explicată de specialiști de seamă în fața unui public de profani care nu vine să-i asculte decât pentru aș câștiga o cultură cât mai variată. Sute de mii dintre noi modelează, pictează, desenează, cântă la vreun instrument sau studiază cărți de specialitate numai pentru a înțelege marile realizări culturale ale omenirii din proprie intuiție. Noi Germanii suntem considerați drept un popor harnic, poate prea harnic, dar noi avem totdeauna mult timp pentru lucruri cari sunt foarte departe de viața profesională ca și de ambițiile deșarte sau de diletantism. Intr adevăr, noi credem că tocmai în această epocă se cristalizează elementul care deosebește în ultima analiză pe om de animal: elementul uman.

Conservarea moștenirii trecutului

Acela care cunoaște istoria europeană știe cât de târziu Germanii, în comparație cu alte popoare, au format un stat național. Vechiul „Römisches Reich Deutscher Nation" a fost un imperiu. Statul național german sub o formă mai modernă, este de exemplu cu sute de ani mai tânăr decât cel francez. Fără îndoială că noi ne bucurăm de unitatea câștigată în cele din urmă și devenită indestructibilă. Totuși noi nu vrem să pierdem în nici un caz variata bogăție de caracteristici pe care o posedă triburile germane. Această varietate de păreri, obiceiuri și tradiții, ni se pare că este singurul teren de unde pot isvorî energiile creatoare. El este acela care ajută personalității să ajungă și să se desvolte până la cel mai înalt grad al culturii omenești. Nivelarea, de care ne este teamă, căci pentru noi ea nu însemnează egalare, duce la scăderea nivelului și la uniformizare.

Savurarea frumosului

La drept vorbind, noi nu am avut în Germania destule teatre şi opere, cu toate că fiecare oraş ceva mai important posedă teatrul său propriu. Chiar şi acum, în toiul războiului, stau zilnic oamenii în lungi rânduri în faţa caselor de bilete, iar după terminarea reprezentaţiei aşteaptă în mare număr la ieşirea din scenă pentru a mulţumi încăodată cântăreţului. Biletele pentru un concert de Haydn sau Bach se vând mai repede decât acelea ale unei mari înscenări de revistă. Artiştii s'au obişnuit să primească aceleaşi ovaţiuni entuziaste şi inteligente dela o sală plină cu lucrători din industria de armament, întocmai ca şi dela publicul ales dela premieră. După expresia lui Schiller, teatrul este pentru noi o instituţie morală iar muzica este singura limbă prin intermediul căreia ne putem identifica în totul cu divinitatea. Nouă ne face plăcere să ascultăm câteodată armonia acestei limbi, în frumoasele săli ale vechilor castele sau la lumina lumânărilor catedralelor sau în pădure. Când însă quartetul de prieteni, îmbrăcaţi în haine de sărbătoare, se adună pentru a executa tradiţionala muzică de cameră, predomină în încăperile locuinţei o atmosferă de sărbătoare . . . Frumosul a devenit pentru noi Germanii tot atât de indispensabil ca automobilul pentru alţii.

SĂRBĂTORI IN VOIE BUNA

Înainte de război veneau în Germania oameni din lumea întreagă pentru a se lăsa fermecați de carnavalul Coloniei sau al Münchenului. Ei știau că acele serbări sunt unice. Aici domnea cea mai mare veselie, fără a degenera într'un „aranjament" artificial. Această poftă de a râde, fac parte din ceeace noi vrem să păstram. Noi Germanii am stat prea adesea la marginea mormântului existenței noastre naționale, așa încât trebue să ne desvoltăm toate forțele de afirmare proprie. În zile bune, această energie fierbe în noi și se revarsă într'o veselie tot atât de minunată ca și răsuna brazilor cari înfruntă furtuna. Noi am întins un lung lanț de sărbători dealungul anului nostru și al vieții noastre, un șirag de chilimbar pe care nu vrem să-l pierdem din vedere Carnavalul, chermesa, serbarea de Octombrie sau Anul Nou, Paștile, serbările din Mai sau Crăciunul, toate aceste sărbători sunt puncte de reper ale anului. Sărbătorile noastre ne liberează, ne avertizează și ne înalță pe noi toți, răspândindu-și strălucirea departe, până în zilele de lucru.

CUTREERÂND LUMEA

Nouă Germanilor ne placem să călătorim şi să facem excursii. Multe neamuri germane au devenit aproape proverbiale pentru plăcerea lor de a călători. Dar n'avem voie să spunem că felul de a călători şi de a bate drumurile al Germanilor este o distracţie. Noi plecăm iarna în munţi şi vara la mare pentru a ne măsura cu natura şi călătorim în jurul globului pentru a învăţa. Această nevoie de învăţa ne este înnăscută şi prin urmare o satisfacem cu plăcere. Călătoriile şi turismul sunt idealul nostru de vacanţă. Acest ideal combină în modul cel mai plăcut posibilităţile de recreaţie şi de instrucţie. De mult nu mai există Germani cari să nu capete concediul la care au drept prin lege. Societăţile de comunicaţiuni publice şi particulare fac totul pentru a contribui la realizarea acestui ideal. Până la războiu au existat bilete cu preţ redus pentru copii, pentru sfârşitul săptămânii şi pentru concediu, drumuri speciale pentru bicicliştі, pe teritorii vaste, autostrăzile Reichului, călătorii în comun şi excursii, călătorii de studii gratuite etc. N'avem niciun motiv să credem că în viitor ar trebui să renunţăm la toate acestea de oarece popoarele de stepă nu-şi pot permite aşa ceva sau pentrucă în coloniile americane nu se obişnuieşte aceasta.

A FI OM

Și în sfârșit: Noi Germanii suntem de părere că bunurile civilizației n'au în primul rând rostul de a îmbogăți firme, concerne, negustori sau bancheri. Firește că toată lumea trebue să câștige cât mai bine. Dar noi nu înțelegem și nu aprobăm niciodată ca de pildă o invenție care face ca viața să fie mai plăcută și mai ușoară să fie cumpărată de un întreprinzător și să poată fi sustrasă publicului, pentru ca să nu să i se facă concurență. Noi considerăm viața abia atunci demnă de oameni și demnă de trăit când ceeace creează forța inventivă și organizația umană este spre folosul unui număr cât mai mare de oameni. Automobilul și-a câștigat dreptul adevărat de a utiliza șoselele numai după ce a realizat automobilul popular german pe care îl poate cumpăra fiecare. Numai într'o bucată de pământ propriu, într'o casă proprie cât de mică — în colonia de locuință germană — ne găsim noi adevărata împlinire a ideii de patrie. Fără îndoială prețuim munca mai presus de toate. Ea este pentru noi măsura pentru judecarea bărbatului și a femeii. Dar și această unitate de măsură este supusă legii umanității. Cel care după o viață plină de muncă obosește trebue să aibă voie să stea cu mâinile în sân, fără să aibă grija pâinii de toate zilele. Fiecare dintre noi își dorește între acest moment și ultima suflare câțiva anișori de tihnă. Iar pentru a împlini această dorință explicabilă noi ne-am creat un sistem sigur de pensii, asigurări, ajutoare la bătrânețe și casse pe care le administrează statul pentru noi. Iar statul suntem noi înșine.

Braunes Verbrechen

TOSCA
EAU DE COLOGNE

A FI FRUMOASĂ ÎNSEAMNĂ
A FI ADMIRATĂ!

№4711.

Frumuseţea şi graţia sunt accentuate în chip armonic prin nota delicioasă a apei de Colonia „Tosca „4711" renumită în toată lumea — o combinaţie fericită a inviorătoarei Ape de Colonia cu fermecătorul parfum „Tosca".

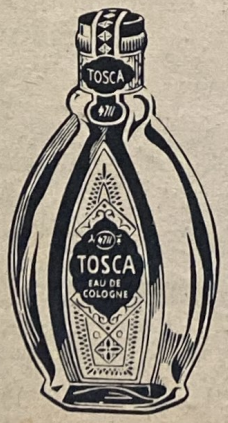

O ÎNTÂLNIRE ÎN LUVRU

Cititorul a găsit de sigur multe lucruri cunoscute în articolul „Ce ne face să prețuim viața" El a simțit în sufletul său, din când, în când același sentiment vital pe care îl are și Germania. Următoarele considerațiuni despre arta popoarelor europene lămuresc acest sentiment făcând din el o certitudine: Germania nu luptă prin forța lucrurilor numai pentru sine. Ea luptă pentru Europa

In Luvru, la Paris, pe vremea exposiției mondiale, stăleau două femei, o Franceză și o Americană în fața portretului doamnei cu manșonul, o capodoperă a Elisabetei Vigée-Lebrun. Tânăra Franceză, probabil o studentă în artele frumoase, explica tabloul. Ea lăuda frăgezimea farmecului culorilor sale, rezultatul unei arte plastice care în Franța din secolul al XVIII-lea se și putea lăuda cu o mândră tradiție. In explicațiile sale, tânăra Franceză adăugă cu un zâmbet modest, pornit din inimă: „Multe mame franceze nu s'au mai săturat privind acest tablou, fiindcă sperau că fetița căreia urmau să-i dea naștere trebuia să arate așa. Este, ca să spun așa, un fel de ideal al tipului nostru național." Americana, tot tânără și îmbrăcată după cea mai recentă modă pariziană, răspunse: „Da, vă înțeleg. Este admirabil. Și eu vreau să-mi fac așa o pălărie și un mașon ca acesta."

Cei câțiva ani plini de evenimente cari au trecut din ziua în care martorul acestui mic episod și-a notat convorbirea celor două femei s'au așezat între vremea de atunci și prezent cu puterea eliminatorie a unui secol întreg. Tânăra din Philadelphia sau Boston, a cărei poftă de însușire naivă este atât de semnificativă pentru raporturile Americanului față de lucrurile privitoare la arta și cultura europeană, va fi purtat poate timp de câteva săptămâni bereta și manșonul à la Vigée-Lebrun, apoi va fi aruncat întreaga garnitură la rezervele sale de costume de bal mascat. Astăzi este probabil că ea se plimbă cu o căciuliță și jachetă à la Stalin. Tânăra Franceză va fi avut între timp alte griji decât să se minuneze în privința superficialității femeii de dincolo de ocean. A rămas doar zâmbetul frumos din tabloul doamnei Vigée-Lebrun care strălucește și astăzi ca totdeauna în dulcea sa frăgezime și care este admirat și astăzi ca totdeauna de vreo viitoare mamă de lângă Sena sau Loara, cu gândul tainic de a-l imprima și de a-l transmite unei vieți noi. Dar a mai rămas și reflexiunea observatorului asupra sensului ascuns, asupra motivelor acelei conversațiuni cu lămurire fulgerătoare, dintr'o sală a Luvrului.

Nu primise el oare cu o anumită emoție revederea cu tablourile Elisabetei Vigée-Lebrun pe care el, fiul de burghez german, le cunoștea prea bine din camerele copilăriei sale? Și nu era oare decât numai amabila portretistă a societății franceze de odinioară care putea da prilej de conversațiuni și reminiscențe ca aceasta? Nu avem decât să trecem cu câțiva pași mai departe, în același muzeu, în fața Giocondei lui Leonard, sau în fața madonelor lui Rafael, sau să plecăm la madona sixtiniană din galeria de picturi dela Dresda, sau în fața fiicei lui Tizian, Lavinia, care la Berlin își poartă cu o plăcere dulce pământească vasul cu fructe; sau în fața infantelor lui Velasquez în ținuta lor rigidă dela curte, în fața femeilor lui Vermier și Rubens, în fața Saskiei și Hendrijkei lui Rembrandt, a madonei lui Dürer și a femeii lui Holbein cu familia primarului Meyer... Este un șir nesfârșit de femei frumoase, tainice și emoționante cari au plecat în lume din atelierele marilor pictori europeni. Ele au devenit în mii de cazuri idealuri și au rămas idealuri nu numai pentru un anumit tip național.

Secretul efectului lor, dacă vrem să vorbim de așa ceva, și prin urmare și secretul efectului artei europene în general este cu mult mai profund. El este în realitate nu atât o problemă estetică, cât mai ales o problemă sociologică. Aceste manifestațiuni ale geniului plastic al națiunilor europene

Urmarea în pagina 27

Cele patru imagini în culori din paginile următoare

Patru figuri de femei europene: suverana, artista, burgheza și mama

In dreapta: Isabela, soția Impăratului Carol Quintul, pictată de Tizian pe la anul 1543. — In cele două pagini următoare Madame Vigée-Lebrun, autoportret executat pe la anul 1782 și Helene Sedlmayr, o fată de burghez din München, pictată din însărcinarea lui Ludovic I pentru galeria frumuseții din reședința münchenează de către Karl Stieler, la 1831. — In pagina ultimă: Mama pictorului german Hans Thoma, pictură de Hans Thoma, 1866

Reproducere cu aprobarea editurilor de artă Schroll & Co. Viena, F. Hanfstaengl. München și E. A. Seemann, Lipsca

O intalnire in Luvru

Urmare din pagina 22

n'au putut deveni idealuri decât numai fiindcă ele sunt un simbol, un simbol al geniului creator de cultură al rasei albe, al geniului care începând din marea epocă a răspândirii europene pe pământ din epoca Renașterii, a adevăratei renașteri a omului occidental, a imprimat lumei pecetia caracterului său. Este un caracter care s'a realizat exclusiv în spațiul propriu de desvotare și care „dincolo de ocean" poate va fi fost însușit „cu pălăria și manșonul", dar care n'a putut fi creat din nou în niciun caz.

Nu ne putem închipui cultura Europei — adică o cultură a rasei albe —, fără a avea în fața noastră în acelaș timp sirul lung și nesfârșit de nume și figuri care începe în antichitatea greacă și se continuă prin Roma și Renaștere, cu toate ramificatiunile sale naționale, până în prezent. Este o serie de forțe creatoare cu adevărat mărețe cari în domeniul artei au adus pe lume tocmai ceeace omenirea recunoaște astăzi ca forma supremă a culturii sale. In această serie de sigur n'ar fi amintită și doamna Vigée-Lebrun, pictorul feminin dela care au pornit aceste considerațiuni. Ea, ca și atâtea altele cari și-au pus la contribuție cele mai bune forte ale sângelui lor pentru creșterea și desvoltarea operei comune, face parte doar dintre frunzele ramurilor și rămurelelor unui trunchiu gigantic. Dar pentru ca un trunchiul să poată trăi, el are nevoie și de frunze.

Bineînțeles orice creștere în proporții mari înseamnă luptă. Povestea nașterii și existenței culturii europene este o istorie de luptă eroică pentru salvarea căreia în fața amenințării din Apus și din Răsărit se dă lupta fatală din prezent, a cărei greutate principală trebue să o suporte Germania, țara din inima Europei.

Firește că lupta în proporții mari nu se dă pentru păstrarea și salvarea fiecărei opere de artă, oricât de mărețe ar părea acestea câtedată și oricât de neînlocuibile și de nereproductibile ar fi ele. A pierde o operă care privește omenirea este dureroasă nu numai pentru proprietari, ci, cu vremea, și pentru cel care o distruge. Fiecare operă în parte nu poate fi însă mai mult decât expresia unei voințe supreme. Proprietatea cu adevărat indestructibilă a unei comunități este faptul că această comunitate nu se pierde pe sine și nu renunță la sine. Este terenul de cultură necesar pentru creșterea oricărei realizări a sângelui și a spiritului în felul său.

Această voință vitală și creatoare n'ar merita jertfele extraordinare cari se aduc în acest război pentru ea, dacă ea n'ar fi mărturia unei forțe sfinte a conștiinței proprii care a înălțat pe marii săi reprezentanți deasupra proporții obișnuite ale omului, astfel că ei își cer cu drept cuvânt lumea lor, având voie să-și proclame geniul lor creator drept măsura tuturor valorilor.

„Dacă eu n'aș fi Michelangelo, aș prefera să fiu Dürer, decât să fiu Carol Quintul". Aceste cuvinte ale lui Michelangelo sunt ca o prăpastie care despică trupul unei epoci obișnuită cu puterea și îmbătată de putere.

Ce conștiință a puterii proprii!

Ce pasiune pentru artă! Ce încredere în misiunea proprie!

Un om atât de pasionat și atât de ambițios ca Michelangelo, titanul printre artiștii europeni din epoca sa era dispus să renunțe la purpura monarhică. In loc să fie ca împăratul în al cărui imperiu „soarele nu apunea niciodată", el prefera să fie ca Albrecht Dürer din Nürnberg, ca acel mare pictor german care a pictat pe evangheliști și sărbătoarea mătăniilor. Cât de mult trebuie să însemne arta, dacă poate să devie măsura vieții!

In aceste cuvinte vorbește geniul omului occidental, care postulează cu adevărată pasiune a gândirii primatul forței creatoare culturale asupra forței economice sau politice. Este geniul și mândria occidentalului care știe că puterea spirituală a rasei sale a deschis drumuri noi omenirii pentru desvoltarea sa și care a creat conținuturi noi pentru conștiința sa. Dar occidentalul mai știe că nu ar fi avut loc marile fapte ale descoperitorilor, nici cuceririle și invențiile cari au schimbat fața lumii, fără motorul rafinării, al culturii, care trezește forțele spirituale ale rasei, desvoltându-le și ascuțindu-le armele, aprinzând imboldul spre fapte mari.

Ce s'ar fi făcut Carol Quintul fără nimbul pe care îl dădea măreața cultură europeană din epoca sa unei figuri de monarh? El ar fi fost poate doar un stăpân de hoardă, poate chiar numai controlorul unui conglomerat economic cum este America de astăzi, stăpân peste negustori, bancheri și patroni . . .

Numai lumea strălucirii și forței creatoare reale a culturii europene, expresia înaltei voințe vitale a neamurilor sale, au dat acelui monarh occidental de altă dată prestigiul precum și puterea politică reală în fața căreia s'a închinat lumea 'ntreagă.

Așa a fost acum patru secole. Acest adevăr este cu cu atât mai valabil pentru prezentul care trebue să chivernisească o moștenire care între timp a crescut enorm. Misiunea chivernisirii presupune ca supremă obligație libertatea de a dispune de această moștenire. Este o libertate așa cum și-o imaginează poetul când spune: „Câștig-o pentru a o avea". Fără această libertate a averii, care este un rezultat al luptei și al jertfei, nu s'ar merita să fii un fiu al marelui trecut european căci altminteri n'ai avea alte relațiuni cu această cultură decât acea Americană din Luvru cu tabloul renumitei pictorițe franceze, din care ea n'a înțeles nimic în afară de pălărie și manșon.

L. E. Reindl

FLEACURI EUROPENE

Casa în care s'a născut şi a lucrat Albrecht Dürer a fost considerată timp de cinci secole ca veşnic simbol al muncii şi forţei creatoare ale artei europene. Nu numai Nürnberg-ul şi Germania, ci şi vechile centre culturale ale întregului continent adăpostesc asemenea dovezi palpabile de proprietate internă europeană. Atacurile teroriste ale Nordamericanilor şi ale Englezilor transformă, de asemenea în ruine astfel de centre, cari au fost conservate cu cea mai mare grije în starea lor originară

Alături de biserici, palatele. *Ca toate oraşele europene mai mari, mai ales oraşele din Italia şi-au dat aspectul renumit în lumea întreagă, prin palate foarte somptuoase. Palazzo Verde zidit de Galeazzo Alessi la Genova nu e decât unul dintre numeroasele giuvaeruri de arhitectură profană create, îmbogăţite şi . . . distruse de bombardiere teroriste în mileniile de desvoltare a culturii occidentale. Ele au constituit pe vremuri cele mai nobile cuiburi pentru Rubens şi van Dyk*

La Catedrala din Palermo, *unde mormântul Împăratului Frederic al II-lea, veacurile au transformat fosta moschee maurică într'una dintre clădirile bisericeşti cele mai impozante din Sicilia. Este renumit portalul cu ornamentele caracteristice şi cu admirabilele sculpturi. Americanii le-au expediat în Statele Unite. „Fleacul" li s'a părut destul de preţios pentru a se îmbogăţi cu ajutorul lui*

Aşa dar, valorile culturale europene nu înseamnă pentru Englezi decât doar nişte fleacuri bune pentru cărţi poştale ilustrate! Se pot spune multe împotriva acestei afirmaţii. Se poate invoca tot ce înseamnă civilizaţia şi cultura omenirii, contra acestor cuvinte. Dar n'o facem. Pentru noi e deajuns o singură întrebare: Cum se face că pentru anumiţi Englezi şi Americani, aceste „fleacuri" din partea de Sud a Italiei şi din Sicilia sunt atât de preţioase încât ei le fură într'o măsură de neînchipuit, călcând orice lege a dreptului internaţional? De sigur, se poate spune că nu-i interesează decât banii pe cari îi pot câştiga din acest furt, nu valoarea în sine a obiectului de artă. Dar în orice caz trebue să existe în Anglia şi în Statele Unite câţiva indivizi cari cheltuesc bani pentru astfel de lucruri nu numai din spirit de speculă.

Oricum o fi, cert este că ei fură. Nu cunoaştem încă proporţiile definitive ale acestui furt, dar putem da câteva exemple. La New York a avut loc de curând o licitaţie de rarităţi italiene în valoare totală de 30 de milioane de dolari. S'au furat sculpturile de neînlocuit din portalul catedralei milenare din Palermo. S'au furat piese alese din comoara Capelei Sfintei Rosalia din Palermo. La Tunis au sosit de mult cu avionul reprezentanţii marilor case de comerţ de obiecte de artă din New York, pentru a organiza de acolo aceste afaceri. S'a înfiinţat o comisiune oficială americană „pentru punerea în siguranţă a valorilor artistice europene". Dar dacă strugurii sunt prea sus pentru

bune pentru ilustrate . . .

Așa a calificat comandantul suprem al bombardierelor teroriste britanice, air marshal-ul Sir Arthur Haris, bunurile culturale pe care încearcă să le distrugă în mod sistematic

vulpea sireată, atunci ea spune că nu-i trebue, că sunt prea acri. Așa este și cu comorile de artă europene, când se spune că nu sunt decât fleacuri bune pentru ilustrate, cari pot fi distruse.

Noi Germanii suferim mult în sufletul nostru din cauza pierderii unor valori de neînlocuit, prin acest fel de război. Dar se poate spune că ne doare tot atât de mult distrugerea pe care trebue să o sufere pământul Italiei, căci noi știm prea bine că mărturiile clasice ale activității culturale europene istorice se află într'un număr foarte mare în Italia. Bombele anglo-americane au căzut fără alegere asupra locașurilor de cultură din Milano, Turin, Pisa, Roma Pompei, Genova, Palermo . . .

Noi Germanii ne amintim cu oarecare amărăciune că în timpul campaniei din Franța, din anul 1940, s'a pus mare preț din partea forurilor celor mai înalte, pe păstrarea și menajarea tuturor obiectelor frumoase și neînlocuibile din Franța, oricât de înverșunată ar fi fost lupta. Acum cad bombe anglo-americane și asupra acestor valori. Ne gândim cu și mai multă amărăciune la faptul că teroarea de astăzi contra culturii nu vine din partea Sovietelor, din partea cărora nu ne așteptasem și nu ne așteptăm la altceva, ci din Apus, din Occidentul care este convins că el este purtătorul culturii lumii în acest veac. Dar pentru moralul de luptă german, această crimă contra culturii europene înseamnă în definitiv doar o întărire, căci ea arată limpede fiecărui German că în cazul unei înfrângeri a Reichului, fiecare German s'ar afla în fața unui învingător plin de ură și cruzime.

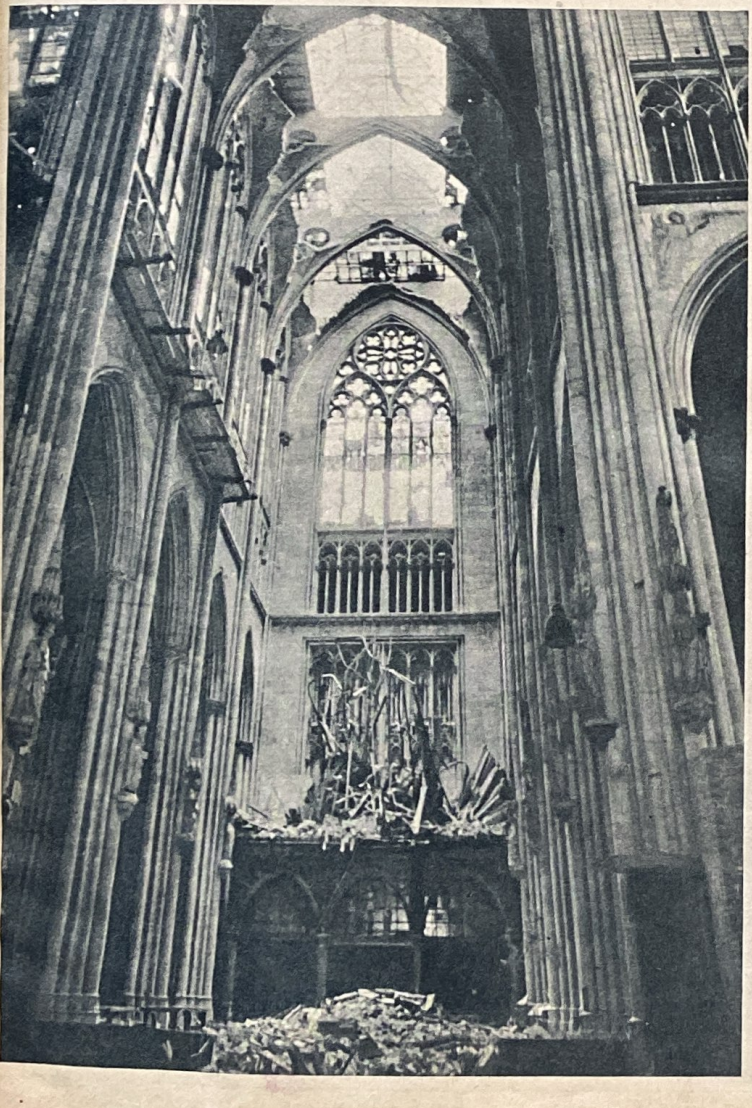

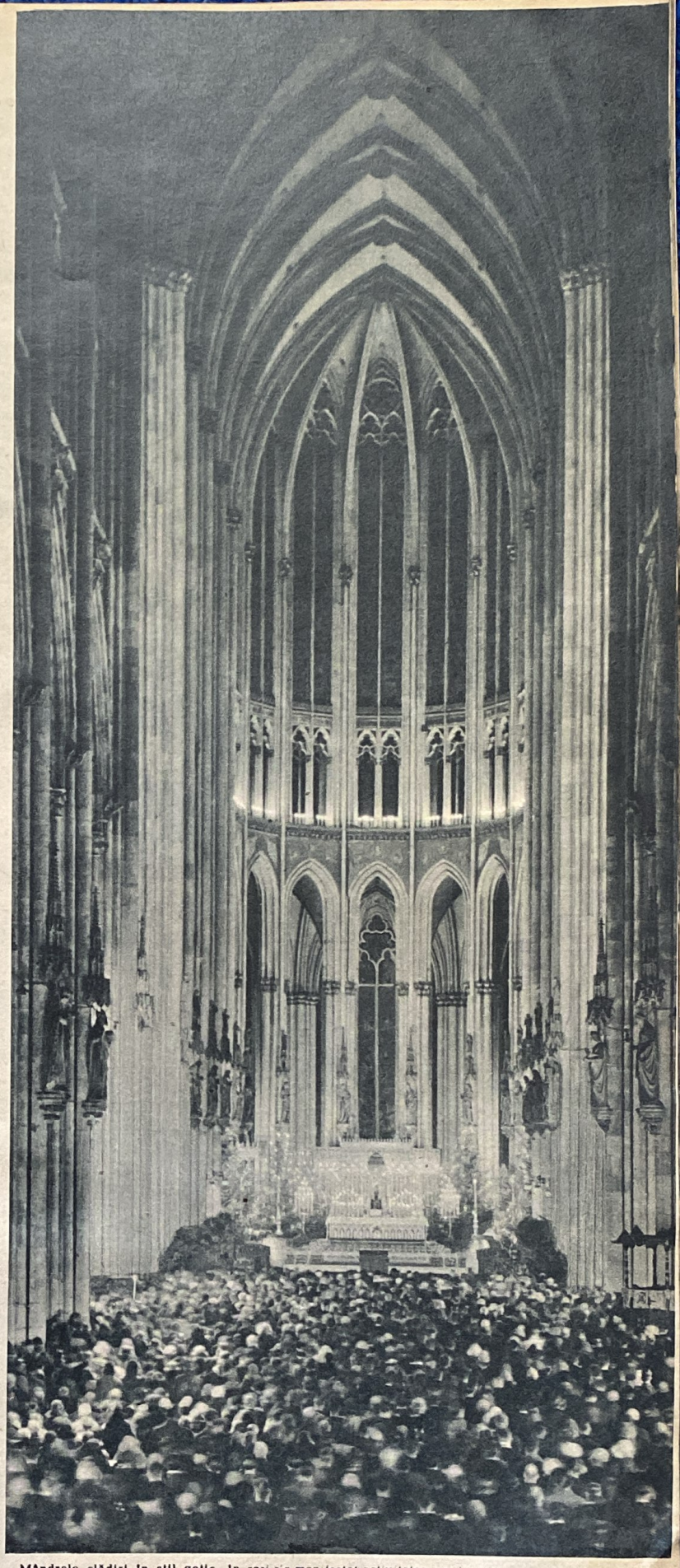

Măndrele clădiri în stil gotic, în cari s'a manifestat activitatea creatoare a unei epoci întregi de cultură occidentală, se prăbușesc în ruine, lovite de bombele teroriste. Domul din Colonia, renumit și admirat în lumea întreaga ca o capodoperă de artă gotică pură, are răni grave. Piatra fundamentală a fost pusă în anul 1248. După moartea creatorului și primului său arhitect, Gerhard von Riele, opera a fost continuată de generații întregi de mari arhitecți. „Kölner Dombauhütte" a ajuns la un renume nepieritor în istoria artelor din Occident. Splendoarea măreață a turnurilor catedralei, frumusețea evlavioasă a interiorului alungit, cu cinci naosuri, valoarea unică a sculpturilor, au făcut din această catedrală o comoară pentru întreaga cultură europeană

Lohse Uralt Lavendel este o lavandă veritabilă, iar nu o imitație obținută cu materii odorizante artificiale. Produsul original poartă imprimat pe marca sigiliului cuvântul "Lohse", care constitue o garanție pentru calitatea sa constantă.

KHASANA
Dr K
PERI
KHASANA
ARTICOLE COSMETICE
CU RENUME MONDIAL
Dr. Karthaus
Reprezentanța pentru Banat și Ardeal:
Gea-Krayer, Timișoara I, Gh. Lazăr 10
Reprezentanța pentru Vechiul Regat:
Ing. Hans Richter, București, Calea Dorobanților 65
PERI
BOHN

Neted și lucios

ca mătasea este vârful fiecărei peniţe

Kaweco-

De aceea tocul **Kaweco** alunecă pe hârtie uşor întocmai ca o „pană"

Ultimele creaţii **Kaweco** vi se arată cu plăcere în magazinele de specialitate

Intrebare: Are Germania vreun program pentru care luptă? Răspuns: Soldatul german nu are de apărat nici un program, ci substanța existenței sale, bogăția și varietatea vieții sale civile si pașnice. Ceeace însa vrea el să dobândească este îndeplinirea următoarei cerințe: respectarea individului ca om. Aceasta nu este, de asemenea, un program, ci o idee, pe care revista „Signal" o lămurește în paginile următoare

PENTRU CE LUPTĂM

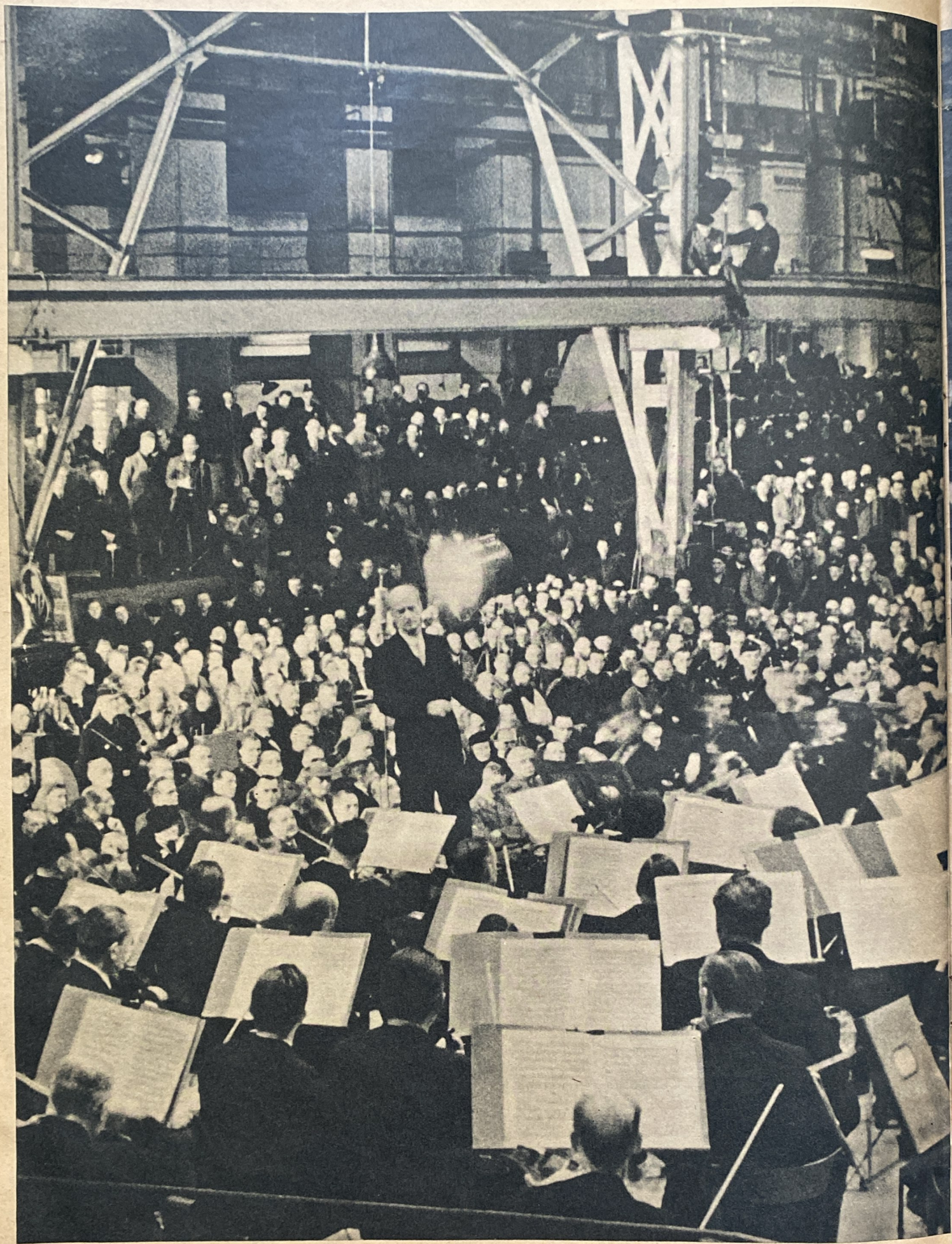

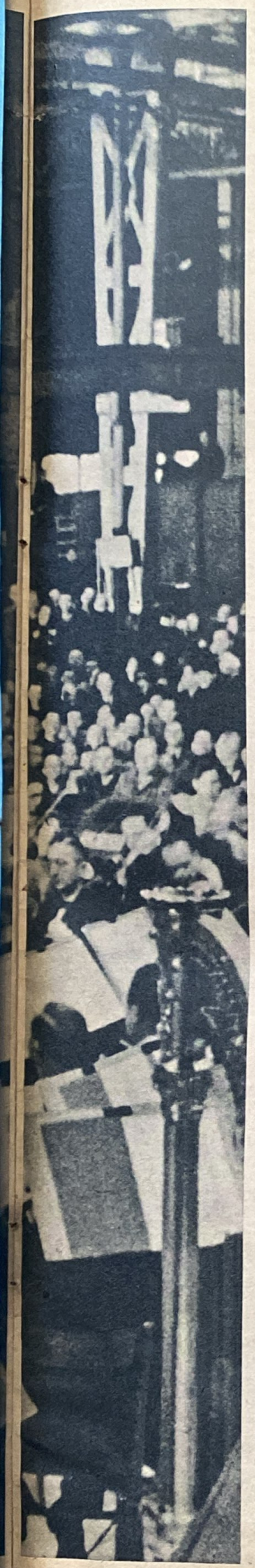

Pentru ce luptam noi:

Pentru dreptul omului la cultură

Problema massei este problema specială a epocii noastre.

In plutocrații, a scăzut tot mai mult numărul celor cari iau parte de bunurile culturii. Sărăcăcioasele produse ale culturii proletare din Uniunea Sovietică a dovedit, pe de altă parte, că prin nivelarea cu tăvălugul nu se poate satisface nevoia de cultură a popoarelor.

De aceea, unul dintre cele mai importante țeluri de război europene este ca fiecare om muncitor să dispună de o cantitate suficientă de timp liber prin care el să-și poată crea o viață care să nu fie consumată de monotonia birourilor și fabricilor. Această grijă pentru spațiul cultural al fiecărui individ și al fiecărei familii ne pare tot atât de importantă ca și lupta pentru salariul just, prin care se naște adevăratul sentiment de siguranță, înlăturându-se nesiguranța care a desrădăcinat pe oameni mai ales în orașele mari. Numai astfel se poate crea și celor talentați și ambițioși posibilitatea de ridicare socială. Așadar, noi suntem atât contra nivelării, cât și contra dominației de clasă.

Dreptul la instruirea celui talentat este continuarea consecventă a dreptului la muncă care trebue să fie la baza unei noi ordini sociale în Europa. Munca trebue să aibă o valoare decisivă, iar nu origina, banii sau profitul. Cel destoinic trebue să poată ajunge la locul ce i se cuvine. Aceasta ne apare ca expresia unei culturi adevărate. A fost o eroare fundamentală a mișcărilor socialiste din trecut faptul că ele au trezit pretențiuni fără a lămuri în același timp clar că în mod just nu poate exista niciodată dreptate socială. Impotriva acestui marasm luptăm noi cu pasiune.

Două exemple pentru mulți: *Un comcert de Beethoven executat, în timpul de pauză al unei mari firme industriale germane de o orchestră de stat, sub conducerea d-lui Furtwängler, director general de muzică. Unul dintre vapoarele destinate persoanelor în concediu care dau posibilitatea și acelora cu mijloace reduse, a vedea frumusețile lumii. In alte țări nu-și pot permite această plăcere decât oamenii favorizați de soartă*

Pentru ce luptam noi:

Pentru dreptul omului la cultură

Problema massei este problema specială a epocii noastre.

In plutocrații, a scăzut tot mai mult numărul celor cari iau parte de bunurile culturii. Sărăcăcioasele produse ale culturii proletare din Uniunea Sovietică a dovedit, pe de altă parte, că prin nivelarea cu tăvălugul nu se poate satisface nevoia de cultură a popoarelor.

De aceea, unul dintre cele mai importante țeluri de război europene este ca fiecare om muncitor să dispună de o cantitate suficientă de timp liber prin care el să-și poată crea o viață care să nu fie consumată de monotonia birourilor și fabricilor. Această grijă pentru spațiul cultural al fiecărui individ și al fiecărei familii ne pare tot atât de importantă ca și lupta pentru salariul just, prin care se naște adevăratul sentiment de siguranță, înlăturându-se nesiguranța care a desrădăcinat pe oameni mai ales în orașele mari. Numai astfel se poate crea și celor talentați și ambițioși posibilitatea de ridicare socială. Așadar, noi suntem atât contra nivelării, cât și contra dominației de clasă.

Dreptul la instruirea celui talentat este continuarea consecventă a dreptului la muncă care trebue să fie la baza unei noi ordini sociale în Europa. Munca trebue să aibă o valoare decisivă, iar nu origina, banii sau profitul. Cel destoinic trebue să poată ajunge la locul ce i se cuvine. Aceasta ne apare ca expresia unei culturi adevărate. A fost o eroare fundamentală a mișcărilor socialiste din trecut faptul că ele au trezit pretențiuni fără a lămuri în același timp clar că în mod just nu poate exista niciodată dreptate socială. Impotriva acestui marasm luptăm noi cu pasiune.

Două exemple pentru mulți: *Un comcert de Beethoven executat, în timpul de pauză al unei mari firme industriale germane de o orchestră de stat, sub conducerea d-lui Furtwängler, director general de muzică. Unul dintre vapoarele destinate persoanelor în concediu care dau posibilitatea și acelora cu mijloace reduse, a vedea frumusețile lumii. In alte țări nu-și pot permite această plăcere decât oamenii favorizați de soartă*

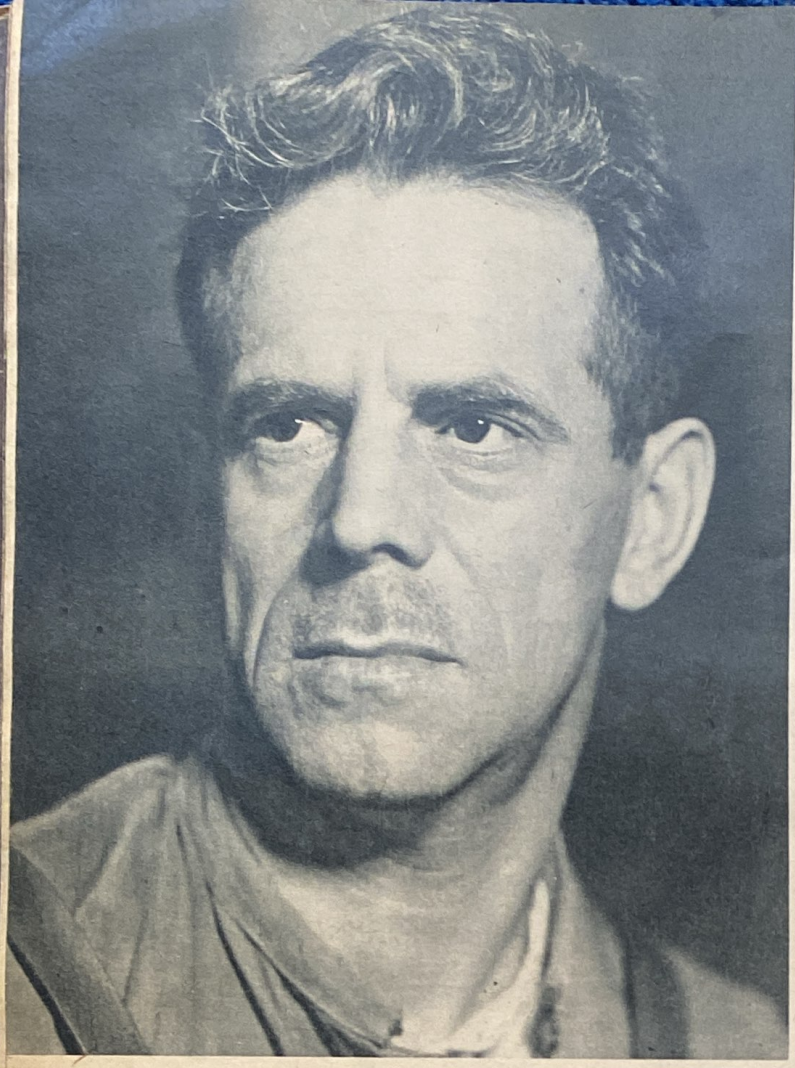

Pentru ce luptăm noi:

Pentru rezolvarea definitivă a chestiunii muncitorești

Locul cel mai important al chestiunilor, ce se pun în acest război, îl ocupă aceea care tratează despre om în viitor.

Va fi acest om sclavul mașinei sau al banului? Sau invers: va stăpâni el mașina și capitalul? Aceasta este marea întrebare care se pune în actualul război mondial.

Atât în cazul când domnește mașina — care este caracteristica Uniunei Sovietelor — sau atunci când domnește capitalul, ca în plutocrațiile anglo-americane, omul muncitor este proletar.

Pe nesiguranța vieții a milioane de oameni se clădește domnia capitalului și a bursei. Pe de altă parte, scopul marxismului și al sovietismului este imortalizarea proletariatului. Atât plutocrațiile cât și sovietismul au încercat să formeze, dintr'o greșală socială de sistem, o ideologie umană ideală. Capitalismul financiar din toate țările a răpit dreptul lucrătorului, l-a făcut să fie fără patrie și în contra poporului său. Sovietismul a făcut de asemenea același lucru cu mijloace inverse. În întinsele teritorii ale Uniunei Sovietice, omul a fost degradat devenind sclavul mașinei fără nici un drept și proletar-stahanov fără vreo remunerație justă.

Din contra, noi tindem la o siguranță socială pentru omul muncitor. Numai acela care are asigurat un venit din munca sa, atât pentru el cât pentru familia sa, care are ceva sigur pentru bătrânețe, ajutor în caz de boală, invaliditate și naștere, și știe că în caz de deces se ingrijește, cineva de văduva și copiii săi, numai acela poate purta numele onorabil de muncitor.

Nesiguranța este caracteristica vieții proletare, indiferent dacă este vorba de lupte pentru salarii sau șomaj, ca în țările capitaliste, sau de degradarea omului transformându-l în animal de muncă, întrebuințându-l când ici când colo, ca în Uniunea Sovietelor.

Noi însă, luptăm pentru încadrarea omului în comunitatea poporului său. Aceasta este cel mai important scop al luptei noastre în Europa.

Stefan L. Scherer, București I, Strada Dr. Râureanu 4

Dacă ați întrebuințat câtva timp
HÂRTIA CARBON
Pelikan
așezați-o în așa fel încât partea care a stat sus să fie jos. Prin aceasta literele nimeresc în alte locuri decât înainte, și hârtia carbon Pelikan ține mai mult
GUNTHER WAGNER

Calea care duce pe lucrător la o existență sigură *și care a fost întrebuințată, în Germania ne-o arată aceste patru imagini: Germania a desființat, în cea mai mare parte, încă înainte de izbucnirea acestui război, tot ceeace ar fi contribuit la proletarizarea lucrătorului. Lucrătorul german are un drept incontestabil la lucru, salariu suficient pentru trai, asistență în caz de boală, ocrotirea sănătății, concediu și asigurarea bătrâneții. Atât cât le-a fost posibil, fabricile au construit instalațiuni sanitare, case de odihnă curate și pline de soare, precum și ateliere de lucru curate și luminoase. In afară de acestea s'au înființat grădini de copii de către întreprinzătorii particulari sau din inițiativa statului. Peste tot se găsesc școli mai înalte în cari cel capabil are dreptul și posibilitatea să progreseze din punct de vedere social. Mai important este însă:* *(vezi pagina care urmează)*

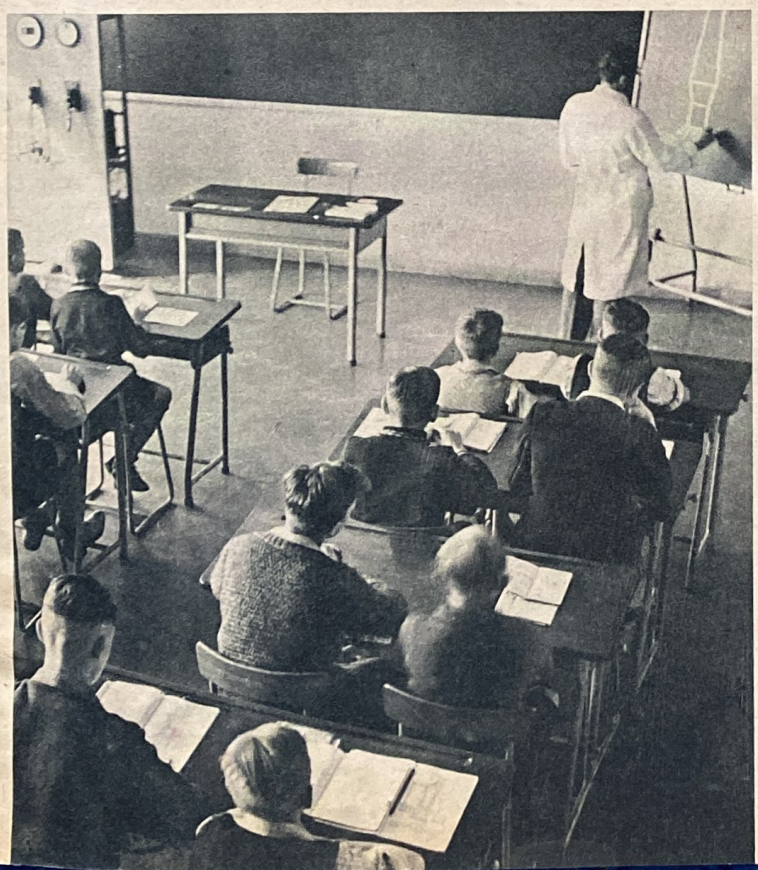

POSESIUNEA PROPRIE

dă posibilitatea lucrătorului să nu mai fie nomad, îl face independent economiceşte şi îl produce în fine mulţumire

Pentru spațiul vital al familiei

In epoca liberală marile orașe cari creșteau neîncetat au absorbit fără grijă milioane de oameni. Aceste orașe nu puteau da nici măcar o locuință demnă de om pentru cea mai mare parte a familiilor sosite. Mulți au recunoscut că astfel se provoca, încet dar inevitabil, moartea biologică a unor mari mase de oameni. Dar nimeni nu îndrăznea să se opună în mod sistematic și curagios unei desfășurări atât de fatale a lucrurilor. Nimic nu era mai semnificativ decât faptul că în Uniunea Sovietică fiecare oraș care devenea mare oraș era sărbătorit deasemenea ca un triumf, cu toate că în mod firesc acolo existau și mai puțin decât oriunde în America condițiunile sociale sau higienice de orice natură pentru îngrămădirea marilor mulțimi de oameni în orașe.

Față de aceasta, noi considerăm drept o misiune decisivă a popoarelor europene faptul că într'o armonie justă a sistematizării și dirijării de stat și a inițiativei particulare au loc deplasări de industrii din marile centre urbane cari dau muncitorului iarăși posibilitatea unui trai sănătos și apropiat de natură. Metoda provizorie a grădinilor Schreber trebue să fie transformată în colonia industrială sistematică.

Cartierele de mizerie nu pot fi înlăturate decât numai dacă se stârpește răul din rădăcină. Pentru aceasta e nevoie de o vastă sistematizare a regiunii, prin care se încearcă să se desvolte pe baze organice viața industriei și a agriculturii într'un spațiu mai mare. Idealul nostru nu este sgârienorul și nici viața termitelor, ci orașul de mărime mijlocie din care s'au desvoltat talentele și forțele cele mai puternice pretutindeni în Europa, cum s'a constatat din experiență. Prin forța de absorpție a marilor orașe în cari s'au concentrat aceste talente, acest adevăr a devenit mai puțin vizibil.

Neajunsurile evoluției tehnice a epocii noastre nu pot fi compensate prin idei romantice, ci numai printr'o sistematizare de lungă durată. Această sistematizare înseamnă, în același timp un imens program de lucru pentru decenii, un program care este o garanție pentru procurarea de ocazii de muncă pentru întreaga muncitorime a continentului și pentru înlăturarea definitivă a șomajului.

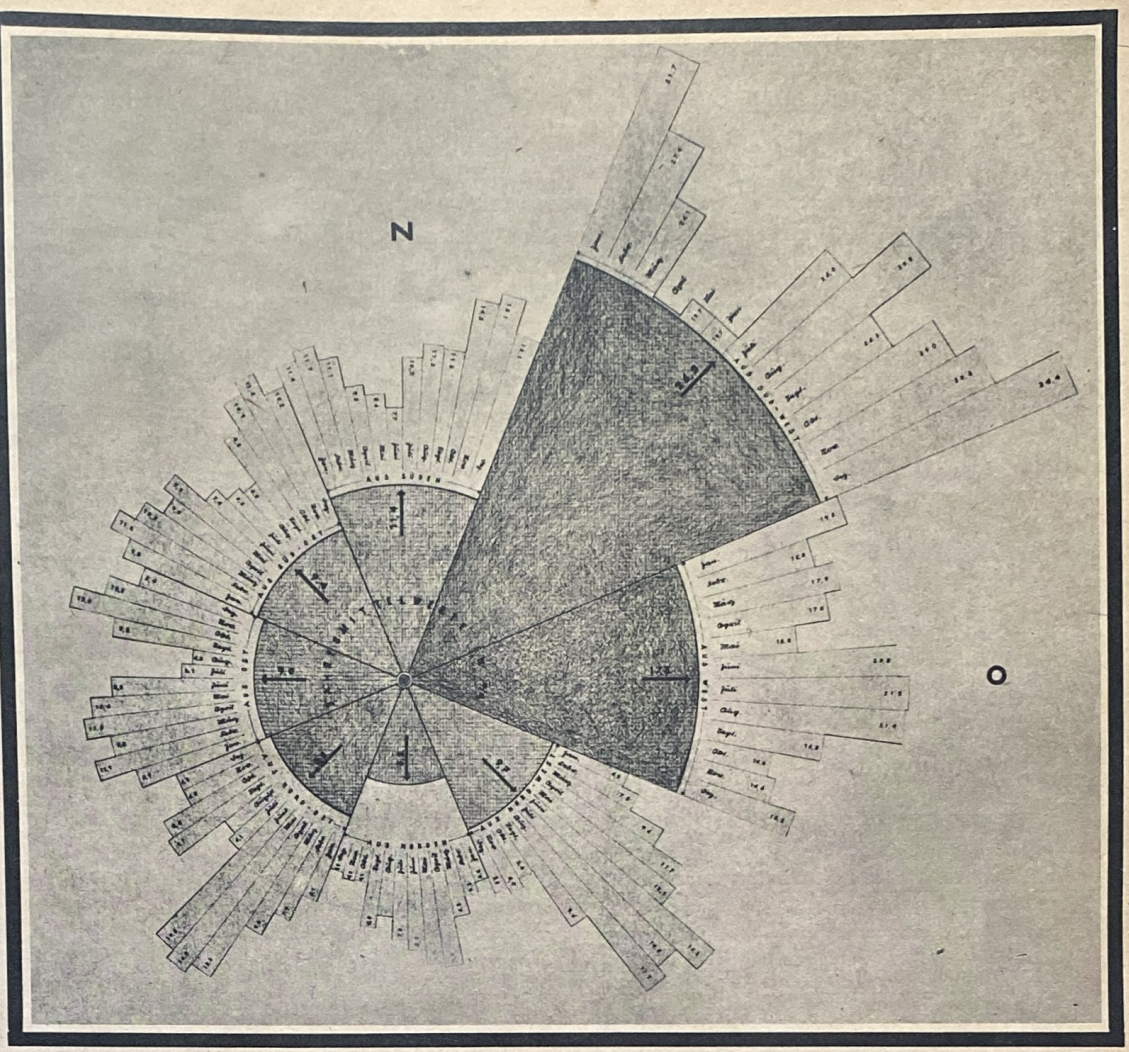

Trebue să ia naștere un oraș. *Înainte ca arhitectul să întocmească primele proiecte ale unui nou oraș așa cum ni-l închipuim noi și cum corespunde el scopurilor noastre pentru care luptăm, se aplică în mod practic ultimele rezultate ale cercetărilor spațiale. Un mare număr de calcule asigură planuirea sistematică, justă și cea mai sănătoasă pentru locuitori. De exemplu, în regiunea noului oraș proiectat se cercetează din ce direcție și cu ce putere bate vântul în toate anotimpurile. Se desenează un „pâianjen al vânturilor" (figura de sus), pe baza căruia se calculează care sistem de construcție și care situație va fi cea mai sănătoasă pentru casele de locuit și pentru colonii. Important este să se armonizeze și lungimea căilor de comunicație cu sute de alte calcule (figura de jos), măsurându-se în prealabil de exemplu și distanța pe care trebue să o străbată muncitorul dela clonie până la fabrică, sau funcționarul dela locuința sa până la birou, cercetându-se și cari sunt mijloacele de comunicație cele mai potrivite*

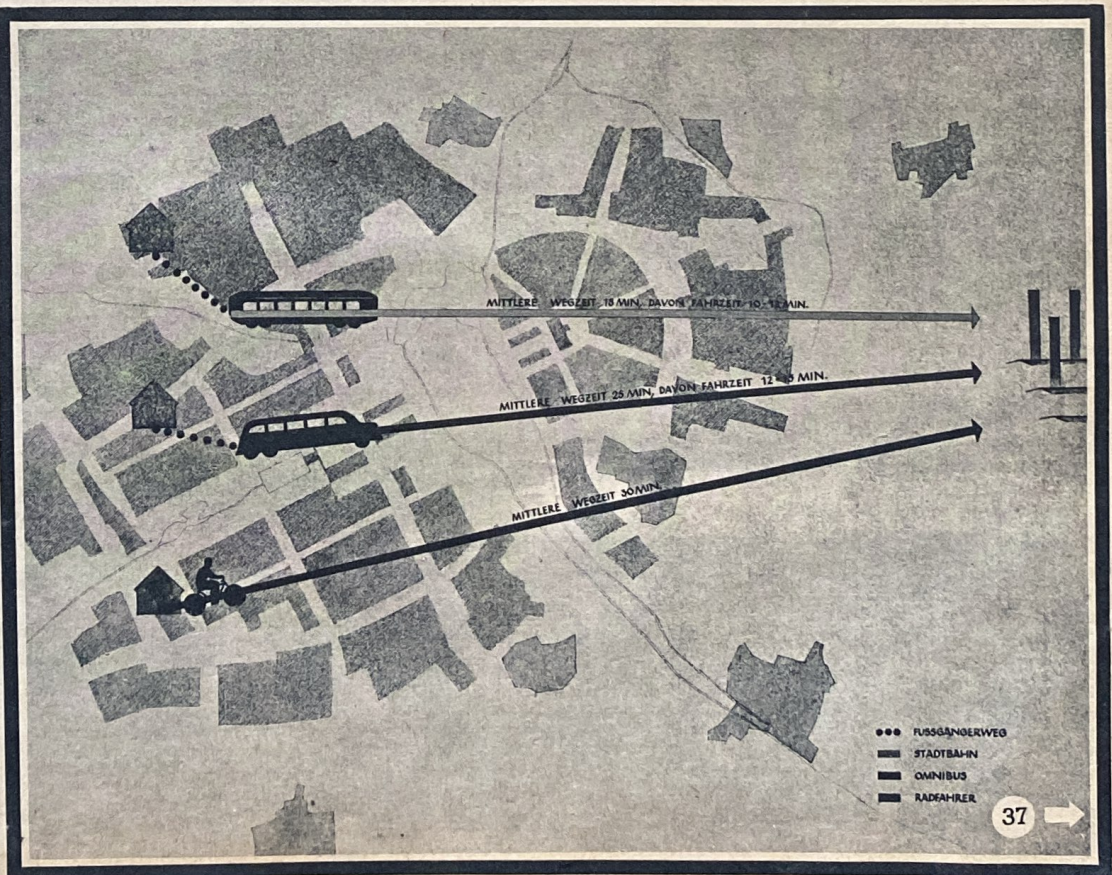

Omul şi spaţiul într'o ordine raţională

Lânga un teren industrial (1) urmează să ia naştere un oraş. In faţa gării (2) la stânga căreia este situată auto-gara (3) pe o piaţă largă se grupează în jurul halei muncipiale somptuoase (4) clădirile administrative municipale (5), hotelurile (6) şi clădirile publice (7). In stânga şi în dreapta alături urmează coloniile (9). In centrul oraşului sunt situate clădirile administrative ale industriei (8), birouile (12), blocurile de case de locuit cari ţin de ele (13) şi teatrul (14). Cartierele de locuinţe (10 şi 15) trec pe neobservate în colonii (11). Lângă malul râului care se încadrează în modul cel mai natural cu aspectul oraşului, având largi fâşii de parcuri, este situată cetatea universitară (21), lângă ea spitalul (20) şi în apropiere locuinţele profesorilor şi medicilor (23). Imediat la marginea oraşului s'a amenajat stadionul (24). Paralel cu principala şosea de acces (17) sunt două drumuri de abatere a circulaţiei (18 şi 19). Marea ilustraţie în culori din dreapta ne dă o impresie vie cum va fi aspectul cartierelor de locuinţe dintr'un oraş ca acesta şi cum arată, chiar de pe acum unele oraşe germane a căror refacere şi desăvârşire a fost împiedecată numai de izbunirea acestui de al doilea război mondial.

Pentru menținerea țăranului

In Uniunea Sovietică nu mai există țărani, ci numai colhoznici, proletari agricoli, cari sunt utilizați când la Cuban, când la Alharghelsc sau la Vladivostoc de către comisari. In regiuni întinse ale Asiei nu există țărani liberi, ci numai simbriași cari trebue să cedeze arendașului cea mai mare parte a recoltelor. In Statele Unite sunt fermieri cari își lucrează pământul ca o fabrică și care au devenit sclavii manipulațiunilor marilor burse de cereale. Ei se mută fără liniște din fermă în fermă.

Dar în Europa există țăranul care trăiește înrădăcinat pe pământul său moștenit dela înaintași și care vrea să lase moștenire acest pământ pentru fiul său. Fie că vizităm frumoasele gospodării țărănești din Normandie sau culturile agrare ale Danemarcei și ale Saxoniei de jos, fie că ne uităm la culturile intensive ale statelor din Renania sau din valea râului Po, ori că vedem în Croația opștile sătești bazate încă pe vechea constituție familială, pretutindeni întâlnim caracteristica specială și unică a țăranului european. Ființa și existența sa nu exclude deplina utilizare a progresului ethnic. Dimpotrivă, după cum o dovedesc gospodăriile țărănești daneze, progresul tehnic se poate combina în modul cel mai fericit cu vechea cultură țărănească europeană.

Epoca liberalistă a vrut să facă din țăran un fel de mic fabricant, cum s'a făcut în Statele Unite în modul cel mai consecvent. Pentru liberalism nu exista nicio deosebire între proprietatea de pământ și proprietatea mobiliară. Acest fapt a dus în multe regiuni ale Europei la o descompunere treptată a țărănimii, cu atât mai mult cu cât în acelaș timp agricultura din sistemul liberal era roata a cincia la car, după cum invers, în sovietism, ea a fost transformată deplin într'o industrie. La toate acestea noi opunem lupta pentru păstrarea culturii țărănești în Europa.

Ca stăpân pe propriul său pământ. *Așa merge țăranul german și țăranul din întreaga Europă prin câmpiile mănoase, mândru de grija ce o poartă, ca un rege peste roadele pământului. Familia țăranului european constitue tipul străvechiu conservat neștirbit și modelul ideii de familie. Membrii ei muncesc pe proprietatea moștenită, care le dă posibilitatea să fie independenți economicește. Restul vieții țăranului este simplu și lămurit, adică de a trăi mite neștirbită proprietatea strămoșească. O familie țărănească sănătoasă este chezășia și reserva de energie a fiecărui popor civilizat*

← **Reședința țăranului** *cu casă de locuit la care se adaugă grajdul și hambarul, în față este grădina țărancei, iar alături căsuța de locuit a bătrânilor. Pe primul plan vedem șopronul de lân și scule, iar de jur împrejur se întinde pământul propriu cu ogor și pădure*

Imagini cari ne îndeamnă să gândim

Şase capete de ţărani şi ţărance germane din diferite provincii, şase tipuri omeneşti cu totul diferite, şase capete caracteristice, şase personalităţi pregnante. Putem să extindem numărul lor oricât, vom constata acelaş lucru: capete caracteristice şi personalităţi. Natural că le găsim în toate straturile sociale ale unui popor, totuşi fiecare om cu ochii deschişi şi atenţi

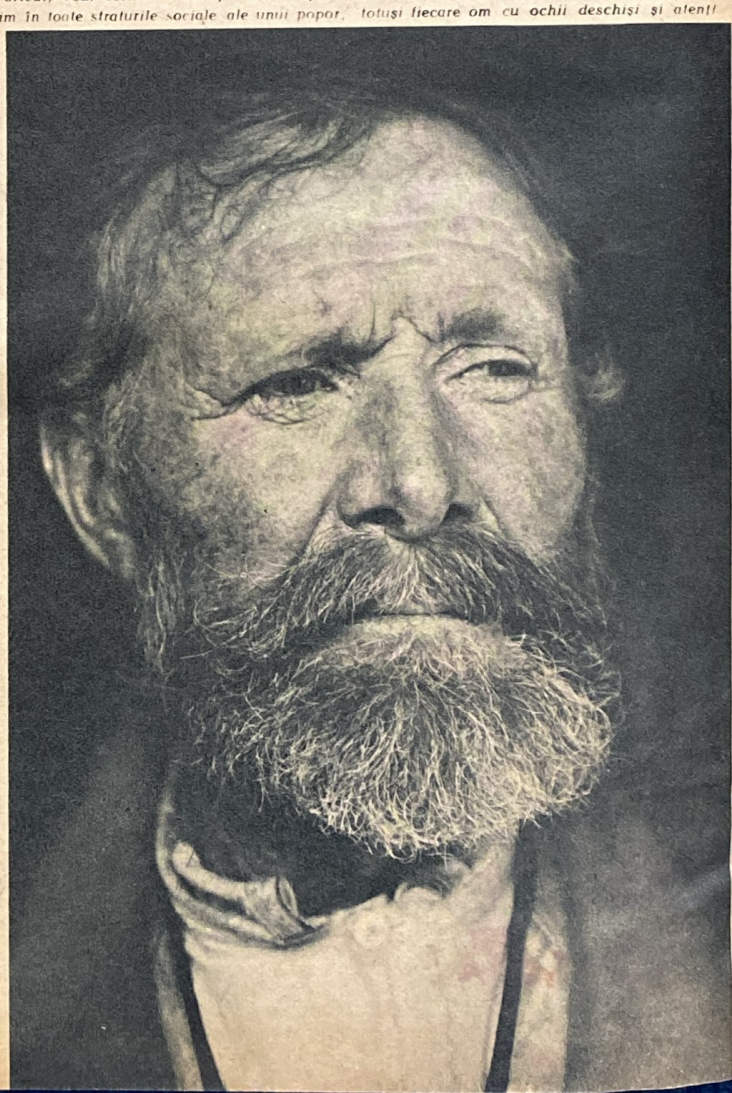

ştie că nicăeri nu se pot găsi atâtea personalităţi ca printre ţărani. Însă personalitatea, această caracteristică minunată care, se formează atunci când omul poate lupta liber şi cinstit cu sine însăşi şi cu mediul înconjurător, constitue vechiul secret al Europei şi cea mai mare calitate a sa. Pentru aceasta luptăm noi mai cu seamă

Audi

AUTO UNION

AUDI
DKW
HORCH
WANDERER
AUTOMOBILE
DKW - MOTOCICLETE
DKW - MOTOARE

DKW

HORCH

In lumea întreagă

AUTO UNION

AUTOMOBILE

U 9167

SIEMENS

Casa Siemens lucrează în toate domeniile electrotehnicei

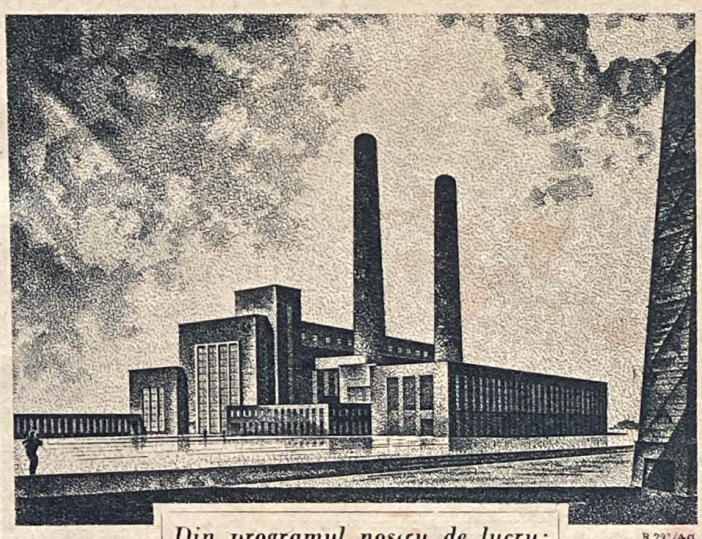

R 292/4-a

Din programul nostru de lucru:

Proiecte şi construcţii
de uzine cu forţă hidraulică şi de aburi
Livrări de părţi izolate
Consultaţii în problemele economiei
de energie electrică

SIEMENS-SCHUCKERTWERKE AG · BERLIN

1100. *Desmembrarea puternicului imperiu al lui Carol cel Mare. Germania trebue să lupte contra Ungurilor, contra Venzilor şi Danezilor. Normanzii năvălesc în Franţa şi Anglia. Spania luptă contra Arabilor. Expediţii ungare şi arabe contra Italiei.*

1100—1300. *Împăraţii germani contra principilor germani. Certuri cu Papa. Expediţii în Italia. Războaele Albigenilor în Franţa. Expediţie engleză în Irlanda. Victorii spaniole asupra Arabilor. Mongolii pătrund până în Silezia. Normanzii în Sudul Italiei.*

1300—1500. *Războaele Elveţienilor. Hansa contra Danemarciei. Ordinul teutonic contra Polonezilor şi Lituanilor. Războaele husiţilor. Războae ţărăneşti în Franţa şi Anglia. Anglia contra Franţei. Războae în interiorul Angliei. Turcii în Balcani.*

1500—1650. *Turcii înaintează până la Viena. Războaie ţărăneşti şi cavalereşti în Germania. Franţa luptă în Italia şi Flandra. Războaele hughenoţilor. Suedezii luptă în războiul de 30 de ani în Germania. Războaele lui Cromwell în Anglia şi Irlanda.*

1650—1780. *Războiul de succesiune spaniol în Nordul Franţei, Belgia, Nordul Italiei, regiunea Mainului. Alungarea Turcilor din Ungaria. Războiul nordic. Prusia contra Austriei. Anglia şi Franţa se combat în colonii. Războiul suedo-polon.*

1780—1900. *Războaele napoleoniene în Italia, Germania, Belgia, Olanda, Spania, Portugalia şi Rusia. Grecia luptă contra Turcilor. Războaele pentru unirea Germaniei şi a Italiei. Războiul germano-francez şi ruso-turc.*

Pentru ce luptăm noi?

Pentru libertatea Europei şi sfârşitul numeroaselor sale lupte fratricide

Europa a fost sfâşiată de multe veacuri de războaele popoarelor sale. De fapt n'au existat niciodată epoci lungi de pace în continentul nostru. O nefericită politică de coaliţiuni a făcut ca popoarele europene să-şi ridice mereu armele unele împotriva celorlalte şi să-şi măcelărească reciproc floarea tineretului. Acest lucru trebue să se sfârşească odată, căci el se poate sfârşi odată.

Europa nu mai este astăzi cum era acum un secol, centrul de putere indiscutabil a lumii. Complexe de forţă gigantice s'au desvoltat între timp în afara Europei, în Uniunea Sovietică, în Statele Unite precum şi în Asia. Dacă popoarele europene ar continua să se distrugă reciproc, la urmă ele ar deveni cu toate rând pe rând o pradă uşoară a acestor forţe din afară de Europa. Până acum n'a existat nici o posibilitate serioasă pentru o terminare reală a războaelor europene interne, deoarece în aceste războae europene s'a hotărît în acelaşi timp soarta unor continente întregi din afară de Europa. Astăzi problema se pune numai aşa că ori se opune Europa unită acestor complexe de putere extraeuropene, ori că ţară după ţară va fi subminată şi distrusă de forţele extra-europene. Având în vedere această situaţie mondială, „duşmăniile seculare" din veacurile trecute nu pot şi n'au voie să mai joace vreun rol.

Intr'o epocă mai timpurie s'ar fi crezut că va veni odată vremea în care nu vor mai lupta oraşele între ele şi mici principate. Cu toate acestea s'a întâmplat aceasta odată cu formarea statelor naţionale europene. Astăzi suntem în faţa necesităţii de a ajunge la faza următoare: unificarea Europei.

Realizarea acestei păci europene definitive este cel mai important şi cel mai mare ţel de război al nostru, un ţel care se leagă de lupta Germaniei contra forţelor extraeuropene.

Schiţele de alături, *reprezentate într'o hartă, ne dau o imagină despre „centrele de greutate" din războaele europene dela anul 1100 până la 1900. In timp ce se împărţea lumea, Europa centrală era dealungul veacurilor câmpul de bătaie a continentului.*

1100. *Desmembrarea puternicului imperiu al lui Carol cel Mare. Germania trebue să lupte contra Ungurilor, contra Venzilor și Danezilor. Normanzii năvălesc în Franța și Anglia. Spania luptă contra Arabilor. Expediții ungare și arabe contra Italiei.*

1100—1300. *Împărații germani contra principilor germani. Certuri cu Papa. Expediții în Italia. Războaele Albigenilor în Franța. Expediție engleză în Irlanda. Victorii spaniole asupra Arabilor. Mongolii pătrund până în Silezia. Normanzii în Sudul Italiei.*

1300—1500. *Războaele Elveților. Hansa contra Danemarciei. Ordinul teutonic contra Polonezilor și Lituanilor. Războaele husiților. Războae țărănești în Franța și Anglia. Anglia contra Franței. Războae în interiorul Angliei. Turcii în Balcani.*

1500—1650. *Turcii înaintează până la Viena. Războaie țărănești și cavalerești în Germania. Franța luptă în Italia și Flandra. Războaele hughenoților. Suedezii luptă în războiul de 30 de ani în Germania. Războaele lui Cromwell în Anglia și Irlanda.*

1650—1780. *Războiul de succesiune spaniol în Nordul Franței, Belgia, Nordul Italiei, regiunea Mainului. Alungarea Turcilor din Ungaria. Războiul nordic. Prusia contra Austriei. Anglia și Franța se combat în colonii. Războiul suedo-polon.*

1780—1900. *Războaele napoleoniene în Italia, Germania, Belgia, Olanda, Spania, Portugalia și Rusia. Grecia luptă contra Turcilor. Războaele pentru unirea Germaniei și a Italiei. Războiul germano-francez și ruso-turc.*

Pentru ce luptăm noi?

Pentru libertatea Europei și sfârșitul numeroaselor sale lupte fratricide

Europa a fost sfâșiată de multe veacuri de războaele popoarelor sale. De fapt n'au existat niciodată epoci lungi de pace în continentul nostru. O nefericită politică de coaliținni a făcut ca popoarele europene să-și ridice mereu armele unele împotriva celorlalte și să-și măcelărească reciproc floarea tineretului. Acest lucru trebue să se sfârșească odată, căci el se poate sfârși odată.

Europa nu mai este astăzi cum era acum un secol, centrul de putere indiscutabil a lumii. Complexe de forță gigantice s'au desvoltat între timp în afara Europei, în Uniunea Sovietică, în Statele Unite precum și în Asia. Dacă popoarele europene ar continua să se distrugă reciproc, la urmă ele ar deveni cu toate rând pe rând o pradă ușoară a acestor forțe din afară de Europa. Până acum n'a existat nici o posibilitate serioasă pentru o terminare reală a războaelor europene interne, deoarece în aceste războae europene s'a hotărît în același timp soarta unor continente întregi din afară de Europa. Astăzi problema se pune numai așa că ori se opune Europa unită acestor complexe de putere extraeuropene, ori că țară după țară va fi subminată și distrusă de forțele extra-europene. Având în vedere această situație mondială, „dușmăniile seculare" din veacurile trecute nu pot și n'au voie să mai joace vreun rol.

Intr'o epocă mai timpurie s'ar fi crezut că va veni odată vremea în care nu vor mai lupta orașele între ele și mici principate. Cu toate acestea s'a întâmplat aceasta odată cu formarea statelor naționale europene. Astăzi suntem în fața necesității de a ajunge la faza următoare: unificarea Europei.

Realizarea acestei păci europene definitive este cel mai important și cel mai mare țel de război al nostru, un țel care se leagă de lupta Germaniei contra forțelor extraeuropene.

Schițele de alături, *reprezentate într'o hartă, ne dau o imagină despre „centrele de greutate" din războaele europene dela anul 1100 până la 1900. În timp ce se împărțea lumea, Europa centrală era dealungul veacurilor câmpul de bătaie a continentului.*

Ca să putem trăi aşa în Europa

— pentru asta luptăm. Luptăm pentru dreptul la cultură al omului, căci numai cel care are parte de bunurile culturale poate fi cu adevărat un om conştient. Luptăm pentru soluţionarea definitivă a problemei muncitoreşti, căci situaţia socială a muncitorului este nesigură, câtă vreme ea rămâne proletară, adică nedemnă de oameni, — nomadă şi nesigură. Luptăm pentru spaţiul vital al familiei, căci existenţa şi fericirea popoarelor europene nu este asigurată decât numai dacă familia se poate desvolta în mod sănătos şi raţional. Luptăm pentru conservarea ţărănimii, căci această formă de viaţă nu există decât în Europa. Ţărănimea trebue conservată ca o substanţă fundamentală a culturii noastre. Luptăm pentru libertatea Europei şi sfârşitul numeroaselor lupte fratricide, căci numai o Europă liberă şi unită se va putea afirma şi impune în faţa asaltului forţelor din afara Europei

Signal Nr. 2, 1944 Anul 5. Apare de două ori pe lună / Redactor-şef: Wilhelm Reetz; Locţiitor al redactorului-şef: Hugo Mösslang / Editura şi tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstrasse 22-26
Toate drepturile rezervate / All rights reserved

BUCĂTĂRII STABILE ŞI MOBILE /
7928/CB
MAŞINI DE SPĂLĂTORIE / INSTALAŢII DE
MAŞINI DE GĂTIT / INSTALAŢII DE BRUTĂRIE

Senking

O dovadă de prestaţie germană

SENKINGWERK HILDESHEIM

GOLD PFEIL

Marca mondială pentru articole de pielărie

Busch

Optică

cunoscut şi apreciat în toată lumea

fondat 1800

EMIL BUSCH A.-G.

AKTOPHOT

Asigurarea documentelor importante pentru exploatare, prin mici fotografii pe filme.
Redesenarea la scară a materialului de construcţie, prin procedeu fotografic.
Aparatele de redesenare Aktophot economisesc lucrările anevoioase neproductive din biroul de construcţie.

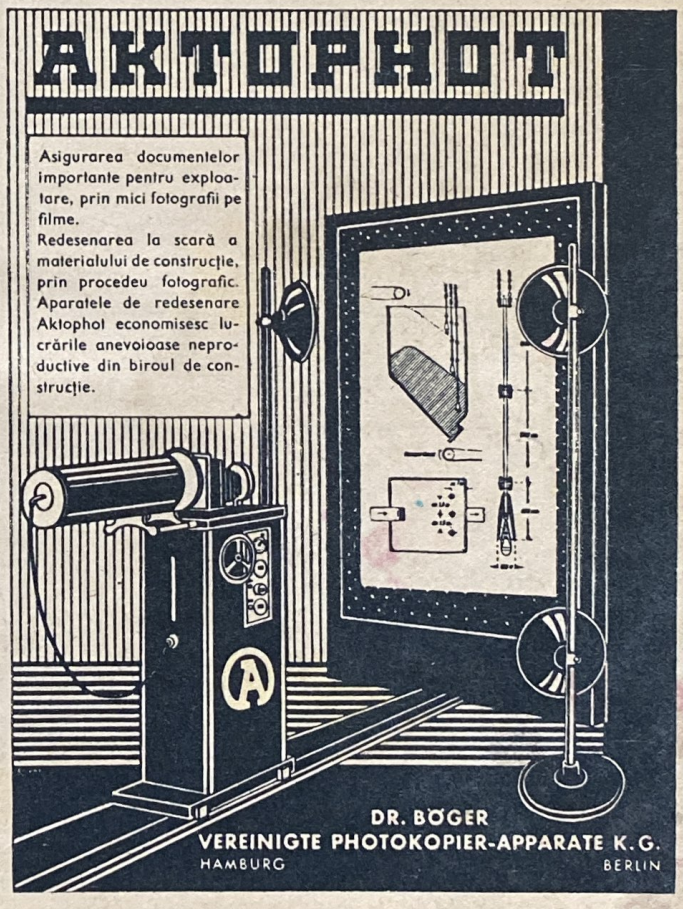

DR. BÖGER
VEREINIGTE PHOTOKOPIER-APPARATE K.G.
HAMBURG BERLIN

Signal

Cunoştinţă din concediu

Reportaj special în acest număr „Pentru ce luptăm noi"